

Jamsai

調香

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง

เขียนเครื่องหอม

Jamsai

6

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ลวิจิวา 雨久花 เขียน

เมื่อนักราช แปล

ปกกักรู

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมาจากใจรักด้วยกัน

ใช่แล้ว บุษบาอาศัยไม่ได้ ลูกชายต่างหากจึงจะเป็นที่พึ่งตลอดชีวิตของสตรี หากนางมีลูกชายสักคน ครึ่งชีวิตหลังมีลูกหลาน หลังจากนางตายไปแล้วก็สามารถรับช่วงกิจการงานใหญ่ที่นางสร้างขึ้นมาได้ เลี้ยงดูนางจนแก่ทำศพให้ เช่นนั้นจะดีเพียงใด

แต่ตัดสินใจแน่นอนแล้วว่าจะไม่แต่งงานไปชั่วชีวิต นางจะไปเอาลูกมาจากที่ใด
ไม่เช่นนั้นนางก็คลอดลูกสักคนดีหรือไม่

ไม่แต่งงาน...ขอแค่ลูกสักคน

ความคิดนี้ไร้สาระเกินไป หากเป็นเวลาปกติ มู่หวันชีวิตคงไม่กล้าแม้แต่จะคิด แต่ที่เพิ่งถูกความรู้สึกระแและความกล้าหาญขององค์หญิงชิงหวันกระตุ้นมา มีอยู่ช่วงขณะหนึ่งที่นางคิดว่าความคิดนี้ไม่เลวเลย นางจึงขมวดคิ้วพลาจครุ่นคิดขึ้นมา ถ้าได้เด็กสักคนมาดูแลตอนแก่ มาจากที่ห่วยยอดดีที่สุด เขาทั้งฉลาดเจ้าเล่ห์ เป็นอัจฉริยะ หากลูกได้ติดตามเขาต้องทำให้กิจการที่ข้าสร้างมา กับมือเจริญรุ่งเรืองขึ้นแน่นอน

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 6

อวี๋จิวฮวา เขียน เบป็นาศราช แปล

《調香》

Volume 06

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2352-5

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

อีกไม่กี่อึดใจยอดหญิงเขียนเครื่องหอมก็ใกล้จะมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ สำหรับตอนนี้ท่านนักอ่านน่าจะกำลังเคลิบเคลิ้มไปกับบุรุษที่มีนามว่า 'หลี่จวิน' กันอยู่แน่ๆ เลยใช่ไหมคะ และคงตั้งขาขึ้นทำเนียบพระเอกในดวงใจกันแน่ๆ สำหรับเล่มนี้ท่านนักอ่านต้องมาเอาใจช่วยพี่หลี่กันต่อนะคะว่าเมื่อไรสาวเจ้าจะยอมใจอ่อนรับปากแต่งงานเสียที

โดยในเล่มนี้จะเป็นการต่อสู้สุดเข้มข้น เมื่ออิงอ่องกับตระกูลหลิวหวังล้มตระกูลหลี่ให้ได้ในม้วนเดียวจบ ถึงกับส่งเจ้าเมืองต้าเยี่ยคนใหม่มาร่วมมือวางแผนร่วมกับหรววนอวี่เล่นงานตระกูลหลี่ รวมถึงสาวงามคนใหม่ผู้สูงศักดิ์ที่หมายปองหลี่จวิน และการต่อสู้เพื่อครองความเป็นหนึ่งในกิจการเครื่องหอมนี้ที่ไม่ว่าใครพลาดพลั้งไปสักก้าวหนึ่ง จุดจบคงหนีไม่พ้นความตาย

สำหรับใครที่สงสัยว่า 'ปรมาจารย์เว่ย' ผู้เขียนตำราวิชาการปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยนั้นเป็นใคร ในเล่มนี้ทุกคนจะได้หายสงสัยกันอย่างแน่นอน

ถ้าท่านนักอ่านพร้อมรับความตื่นเต้นใน 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม เล่ม 6' นี้แล้ว เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่หัวนัซิว ลูกสาวอัศวรเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุมรอบคอบ มีพรสวรรค์ในการปรุงเครื่องหอม
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุงเครื่องหอม ชำนาญด้านยุทธ์ สนใจคนมีความสามารถ
- * หว่วนอวี ผู้บัญชาการรถศึกที่เพิ่งมารับตำแหน่งที่เมืองต้าเยี่ย บุตรบุญธรรมของหลี่อู่เต๋อ สนใจการเล่นหมากล้อมอย่างมาก ทำงานรับใช้อิงอ๋อง
- * จั่วเฟิง เจ้าเมืองต้าเยี่ยคนใหม่ผู้ถูกขนานนามว่า 'เสือหน้ายิ้ม' ฉลาด มีนิสัยหน้าเนื่อใจเสื่อ เป็นลูกน้องที่อิงอ๋องไว้วางใจอย่างมาก
- * หลิวเฟิง คุณหนูตระกูลหลิว บุตรสาวหลี่อู่เต๋อ คู่หม้ายของหว่วนอวี นิสัยเอาแต่ใจ ขึ้นขอบกลั่นหอม แต่ไม่มีความสามารถในการปรุงเครื่องหอม
- * องค์หญิงชิงห้วน องค์หญิงแห่งแคว้นเงิน นิสัยเปิดเผยจริงใจ แอบหลงรักหลี่จวิน หาทางที่จะได้แต่งงานกับเขา

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

113

ขณะที่ดอกไม้บานและร่วงโรยลงไปในนั้น รวากับทุกคนได้ผ่านสังสารวัฏแห่งชีวิตมาด้วยตนเอง ไม่อาจใช้คำพูดใดมาบรรยายได้ทุกคนในทีนั้นต่างก็มีความรู้สึกจากใจจริงถึงความอัศจรรย์และความสวยงามในชีวิตท่ามกลางธรรมชาตินี้ได้

ก่อนที่กลิ่นหอมของดอกไม้จะจางหายไป เหลือไว้เพียงความทรงจำฝีมือของหญิงสาวผู้นี้สูงกว่าทุกคนมากเกินไป ทำให้คนไม่อาจเปรียบเทียบด้วยได้ ในใจคนส่วนใหญ่จึงไม่มีความอิจฉาใดเหลืออยู่สายตาที่มองไปทางผู้หญิงวันนั้นมีเพียงความนับถือที่เพิ่มขึ้น

"แม่นางไปมีฝีมือปรุงเครื่องหอมเป็นอันดับหนึ่งต่อจากปรมาจารย์กูได้จริงๆ" หวงผู้่อี้ประคบหมัดพูดชมขึ้นมาก่อน "ไม่รู้ว่าดอกกุ้ยหมักนี้จะออกสู่ตลาดเมื่อใดกัน"

"คุณชายหวงผู้ชมเกินไปแล้ว" ผู้หญิงวันชีวิตค่อยๆ ยืนขึ้น แล้วย่อตัว

ค่านับทุกคน "ดอกกุ้ยหมักนี่กลิ่นธรรมาดีมาก แค่มาช่วยเพิ่มสีสันในงานเลี้ยงสุราเท่านั้น ตระกูลหลี่ไม่คิดจะผลักต้นสิ่งนี้ออกสู่ตลาดหรอก" แล้วเปลี่ยนประเด็นพูดไป "สำหรับคำถามที่ว่าช่วงนี้ตระกูลหลี่จะผลักต้นอะไรออกสู่ตลาด วันนี้ข้าก็ได้เอาขี้ผึ้งเหลวกลิ่นดอกไม้ที่เพิ่งทำขึ้นใหม่กลิ่นหนึ่งมาด้วยแล้ว"

นางพูดพลางโบกมือไปทางด้านหลัง

มีสาวใช้ยกถาดสองถาดเข้ามาในทันที มู่หน้าชื่นค่อยๆ เปิดฝาคูลมด้านบนออก ขวดแก้วเล็กแวววาวสดใสขนาดเท่าหัวแม่มือสูงครึ่งซุนซึ่งวางอยู่เต็มสองถาดปรากฏต่อหน้าทุกคนในทันที

ทุกคนพากันส่งเสียงอื้ออึง "นี่คืออะไร"

"นี่คือขี้ผึ้งเหลวกลิ่นดอกไม้ที่ร้านหลี่จี้กำลังจะผลักต้นออกสู่ตลาด" มู่หน้าชื่นยิ้มมือไปหยิบขึ้นมาหนึ่งขวดแนะนำให้กับทุกคน สุดท้ายจึงพูดว่า "นี่เป็นขี้ผึ้งหอมชนิดแรกที่ข้าผลิตขึ้นหลังจากได้รับเกียรติให้เป็นนักปรุงเครื่องหอมอันดับหนึ่งของร้านหลี่จี้ ควรค่าแก่การเป็นที่จดจำยิ่งนัก เพื่อเป็นการฉลองแล้ว ข้าขอมอบให้แขกทรงเกียรติทุกคนในงานเลี้ยงชมดอกกุ้ยวันนี้ท่านละหนึ่งขวด ถ้าทุกคนชอบ วันหน้าก็ไปหาซื้อที่ร้านหลี่จี้ได้"

สิ้นเสียงพูด ไม่เสี้ยวก็เดินนำสาวใช้เดินไปวางตามลำดับจากที่นั่งอันดับหนึ่งทั้งชายและหญิง

ภายในโถงใหญ่มีเสียงดังอื้ออึงลอยมา

ใต้ห้านี้มีเครื่องหอมที่ไม่ต้องจุดควันด้วยหรือ

เต็มไปด้วยความประหลาดใจและตั้งตาคูใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอขี้ผึ้งเหลวมาถึงมือก็มีคนส่งเสียงร้องอย่างตกใจว่า "สวรรค์! เหตุใดจึง

เนียนนุ่มเช่นนี้ แม้แต่ซีผึ้งหอมสีฤดูของปรมาจารย์หลักก็ยังขาดความเนียนนุ่มนี้ไป ซีผึ้งนี้เนียนนุ่มกว่าซีผึ้งหอมสีฤดูถึงสิบเท่า!"

ภายในโถงค่อยๆ คึกคักขึ้นมา

"ซีผึ้งเหลวกลิ่นดอกไม้ของปรมาจารย์ไปจะออกสู่ตลาดเมื่อใด!"

มีคนถามเสียงดัง

"อีกสามวัน!"

"ถึงตอนนั้นข้าจะไปซื้อเป็นคนแรก!"

มู่หวนซิวฉีกยิ้มบางๆ

จากนั้นก็มีคนถามว่า "ปรมาจารย์ไปจะผลัดต้นน้ำหอมสังสารวัฏ ออกสู่ตลาดเมื่อใด!"

"ปรมาจารย์ไปปรับผลัดต้นน้ำหอมสังสารวัฏออกมาเถอะ ร้านหลี่จี้ต้องพ้นจากความตายแน่นอน!"

เสียงโห่ร้องในโถงดังขึ้นเป็นระลอก

เดิมทีคนเหล่านี้ส่วนใหญ่ล้วนถูกตระกูลหลี่ซื้อตัวไว้แล้ว ปกติจึงทำตัวเป็นปรปักษ์กับตระกูลหลี่ ทั้งยังถูกข่าวลือมอมเมามาก่อนหน้า คนเหล่านี้จึงไม่ค่อยพอใจมู่หวนซิวเท่าใดนัก ดังนั้นพอวันนี้มู่หวนซิวเข้าประตูมาก็ถูกทำทนายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่หลังจากแสดงฝีมืออันสุดยอดแล้ว มู่หวนซิวก็เอาชนะใจทุกคนได้ ตอนนี้อยู่คนจึงโห่ร้องขึ้นมาอย่างไม่หวั่นเกรงใดๆ

มู่หวนซิวมองทุกคนด้วยรอยยิ้ม ทำสัญญาอนุญาตให้เงียบเสียงอยู่หลายที กลุ่มคนที่ส่งเสียงอีกทีก็จึงเงียบเสียงลง

"ที่น้ำหอมสังสารวัฏไม่ได้ออกสู่ตลาด เพราะน้ำหอมมีชั้นตอนใน

การทำที่ซับบ้างและต้นทุนก็สูง เกรงว่าทุกคนจะซื้อไม่ไหว นายท่านหลี่ จึงลั้งเลตตัดสินใจไม่ได้เสียที" มู่หวันชีวอธิบายด้วยรอยยิ้ม จากนั้นก็เปลี่ยน ประเด็นพูดไป "แต่ถ้าสั่งจองถึงจำนวนหนึ่งแล้ว ไม่แน่ว่านายท่านหลี่อาจ พิจารณาผลักดันตามคำขอ"

นี่เป็นงานเลี้ยงแนวหน้าของเมืองต้าเยี่ย การที่พวกเขาสามารถ ได้รับเทียบเชิญของเจ้าเมืองต้าเยี่ยย่อมมีฐานะไม่ธรรมดา แล้วจะทน รับคำขู่ขู่ของมู่หวันชีวได้อย่างไร ผู้คนจึงพากันส่งเสียงดังขึ้นมาทันที ตะโกนให้ร้านหลี่รีบผลักดันน้ำหอมสังสารวัฏออกสู่ตลาด ถึงขั้นมีคน จัดการจะลงชื่อสั่งจองรวบรวมจำนวนคนที่อยู่ตรงนั้นเลย

ไม่ถามราคาก็ลงชื่อสัญญาไปแล้ว...

ทุกคนอยากจะแสดงอำนาจของตนเองต่อหน้าคนอื่น ขอเพียง สามารถซื้อและใช้น้ำหอมสังสารวัฏได้ก็ถือเป็นสัญลักษณ์แสดงฐานะ ของพวกเขาแล้ว ในเวลานี้หากใครรั้งท้ายก็จะอยู่ต่ำกว่าคนอื่นขั้นหนึ่ง

มองเห็นมู่หวันชีวถูกห้อมล้อมอยู่กลางผู้คนเหมือนดาวล้อมเดือน มองดูป่าวตระกูลหลี่ที่มีเหงื่อท่วมหัวคอยลงชื่อสัญญากับทุกคน นายท่าน หลี่ก็ตื่นเต้นจนใบหน้าร้อนผ่าว

สถานการณ์เช่นนี้เขาคาดไม่ถึงมาก่อน สายตาที่มองไปทางมู่หวันชีว จึงเพิ่มความหนักแน่นยิ่งขึ้น

อัจฉริยะเช่นนี้ตระกูลหลี่จะปล่อยไปไม่ได้เด็ดขาด!

"ครั้งนี้ถือว่าคุณหนูกู่หน้าคืนมาได้แล้ว" โมเสวี่ยนั่งอยู่บนรถม้า หน้าตาสดชื่นอย่างยิ่ง "เห็นท่านถูกทุกคนห้อมล้อมเช่นนี้ แม่นางหลี่ก็

แสดงใบหน้าโกรธเกรี้ยวออกมาเลย" คิดถึงหลิวเฟิงที่นั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างโดดเดี่ยวอยู่ด้านข้างแล้ว ไม่เสวี่ยก็หัวเราะคิกคัก

มู่หวันชีวส่ายหน้า "มีชื่อเสียงใช้ว่าจะเป็นเรื่องดี" นางเป็นบุตรสาวขุนนางต้องโทษจะมีชื่อเสียงยืนอยู่ต่อหน้าทุกคนอย่างนี้ไม่ได้ ที่นี้มีใช้เมืองซั่วหยาง แต่เป็นเมืองต่ำเยี่ยซึ่งเป็นเมืองแห่งเครื่องหอม ยามที่เดินไปบนถนนใหญ่ล้วนสามารถเจอกับพ่อค้าหรือขุนนางจากเมืองอันคังได้

"คุณหนูเก็บตัวมากเกินไปแล้ว" ไม่เสวี่ยพูดบน "บ่าวได้ยินคุณหนูหวังผู้พูดว่าท่านไม่เข้าร่วมงานเลี้ยงเช่นนี้เลย ทุกครั้งเป็นแม่นางหลิวที่นั่งตรงที่นั่งสำคัญตัวแรก ถูกคนห้อมล้อมเป็นดาวล้อมเดือน อยากมีหน้ามีตาเท่าใดก็ได้เท่านั้น วันนี้ถูกท่านแย่งหน้าตาไป นางจึงไม่สนใจฐานะใดอีก เอาแต่ทำหน้าโกรธเกรี้ยวไม่ยอมมาพูดแสดงความยินดีกับท่านเลย" แล้วพูดด้วยรอยยิ้มสดใส "คุณหนูหวังผู้ยังพูดว่าเพียงได้ยินว่าท่านจะมาร่วมงานเลี้ยงชมดอกกุ้ยนี้ด้วย แม่นางหลิวก็ลงแรงไปมาก เตรียมเครื่องหอมมาตั้งหลายชนิดเพื่อจะสู้กับท่าน" นางพนหัวเราะออกมา "แต่แค่ขี้ผึ้งเหลวกลืนดอกไม้ของท่านเพียงขวดเดียวก็ทำนางตะลึงไปเลย สุดท้ายจึงไม่ได้เอาออกมาสักอย่าง"

พอคิดว่าแย่งหน้าตาของหลิวเฟิงมาได้อีกครั้ง มู่หวันชีวกก็म्मริมฝีปากแล้วฉีกยิ้ม

กำลังพูดอยู่ ด้านนอกก็มีเสียงดัง มู่หวันชีวยังไม่ทันรู้ตัว ไม่เสวี่ยก็อุ้มนางออกจากที่นั่งแล้วชักกระบี่อ่อนที่เอวออกมา

ถึงไม่เสวี่ยจะไม่ช้า แต่อีกฝ่ายกลับเร็วมาก ไม่เสวี่ยเฟิงจะชักกระบี่ออกมาก็ได้ยินเสียงดังฉับ ตัวยอดถูกคนฝ่าออกด้วยกระบี่เดียว กระบี่

เย็นเยือกเล่มหนึ่งกำลังแทงมาที่มู่หวนฉิว ด้านบนก็ถูกกระบี่อีกเล่มหนึ่ง บักลงมาเฉียดหัวของคนทั้งสองไป ไม่เสวี่ยตกใจจนหลุดเสียงร้องออกมา รอนางยกกระบี่ขึ้นอีกครั้ง คนชุดดำสองคนนอกรถม้าก็เคลื่อนตัวไป อิกทีแล้ว

"คุณหนูไม่เป็นไรใช่ไหม" ไม่เสวี่ยหันหน้ามาโดยที่ยังไม่หายตกใจ "ข้าไม่เป็นไร" มู่หวนฉิวส่ายหน้า เพิ่งสิ้นเสียงพูดก็ได้ยินเสียงดังฉับ พร้อมกับที่กระบี่นอกตัวรถลอยมาอีกครั้ง ผ้าที่นั่งบนรถออกเป็นสองส่วน ไม่เสวี่ยตกใจอุ้มมู่หวนฉิวขยับไปที่นั่งฝั่งตรงข้ามทันที กระบี่นั้นรวางกับ มีตา ผ้าครึ่งแล้วก็ย้อนกลับมาตรงหน้ามู่หวนฉิว เคลื่อนไหวเร็วราวสายฟ้า ไม่เสวี่ยรู้สึกว่สภาพตรงหน้าลายตาไปหมด ไม่ทันเห็นกระบี่นั้นชัดเจนกั รู้สึกถึงความเย็นวาดผ่านตรงหน้า ปรกาศกระบี่ผ่านหัวไหล่นางตรงไป ยังมู่หวนฉิวที่อยู่ด้านหลัง เลือดสดพลันสาดออกจากหัวไหล่ของไม่เสวี่ย เสียงร้องเจ็บปวดดังขึ้น

ทว่ากระบี่ยังคงพุ่งต่อไป ไม่เสวี่ยจะทนรับกระบี่เล่มนั้นไหวได้ อย่งไรเล่า

"คุณหนู ระวัง!" ไม่เสวี่ยรู้สึกราวกับหัวใจของนางหยุดเต้น ขณะกำลังสิ้นหวัง มีดสั้นเล่มหนึ่งนอกตัวรถก็ลอยผ่านหน้ามู่หวนฉิว ไป ได้ยินเพียงเสียงดังตึง ปัดคมกระบี่นั้นออกไปได้พอดี

คาดไม่ถึงว่าจะผิดพลาดเช่นนี้ คนชุดดำที่ถือกระบี่จึงตกตะลึงไป เช่นกัน กำลังจะพลิกกระบี่กลับไปอีกครั้งก็ถูกคนชุดดำที่ไล่ตามมาตวัด กระบี่กันไว้

คนผู้นั้นหันมาตะโกนใส่มิเสวี่ย "รีบพาแม่นางไปลงจากรถม้า

หลบไปที่มุมกำแพง!"

ดังสติคืนมาได้ โม่เสวียก็ไม่มีเวลาสนใจความเจ็บจากบาดแผลที่หัวไหล่ตนเองอีก นางคุ่มมู่ห้วนชีวกระโดดออกไปนอกรถม้า ขาเพิ่งแตะพื้นก็ได้ยินเสียงดังครืน รถม้าด้านหลังถูกกระบีที่ลอยตรงมาผ่าครึ่ง ก่อนจะทำท่าจะเอียงล้มมาทางพวกนาง

โม่เสวียร้องตกใจทีหนึ่ง แต่ไม่ได้หันหน้าไปมอง เพียงคุ่มมู่ห้วนชีววิ่งไปที่กำแพงตรงหน้าอย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงลมจากกระบีพุ่งมาจากทางด้านหลัง ก่อนจะถูกขวางเอาไว้กลางทาง เกิดเป็นเสียงดังแสบแก้วหู โม่เสวียรู้สึกเพียงว่าระยะทางแค่หนึ่งจั้งนี้ดูไกลราวพันลี้ ต่อให้นางใช้กำลังทั้งหมดที่มีก็ยังไม่ถึง

ผ่านไปเพียงชั่วครู่แต่โม่เสวียกลับรู้สึกราวผ่านมาเป็นพันปี รอจนวิ่งไปถึงกำแพงนางก็หมดเรี่ยวแรง รู้สึกเพียงสองขาอ่อนแรง ทั้งตัวไม่มีกำลังอะไรเหลือแล้ว

มีกำแพงให้พึ่งเป็นตัวยึด มู่ห้วนชีวกับโม่เสวียต่างก็โผล่อก จ้องมองไปข้างหน้าก็มีคนชุดดำหกเจ็ดคนสู้งันอยู่ในที่แห่งหนึ่ง หนึ่งในสองคนที่ไม่ได้คลุมหน้ามู่ห้วนชีวู้จักดี เขาก็คือหน่วยเงาหวังซี ไม่ต้องพูดถึง อีกคนที่ไม่ได้คลุมหน้านั้นต้องเป็นคนของตระกูลหลี่แนนนอน ทั้งสองกำลังร่วมแรงกันช่วยยับยั้งคนที่ปิดบังใบหน้าสี่ห้าคนที่กำลังบุกเข้ามาหาพวกนาง

คนที่ปิดบังใบหน้าสี่ห้าคนนั้นก็ไม่ได้ยึดติดอยู่กับการต่อสู้เท่าใดนัก พยายามหาทางบุกตรงมาที่มู่ห้วนชีว เดิมทีศัตรูก็มีมากกว่าอยู่แล้ว กอปรกับอีกฝ่ายล้วนเป็นยอดฝีมือ เอาแต่จะพุ่งตรงไปทางมู่ห้วนชีวอย่างไม่คิดชีวิต พวกหวังซีเพียงสองคนจึงดูเหมือนว่าจะรับมือไม่ไหว ถูกบีบ

ทีละก้าวจนใกล้ไปถึงริมกำแพง

เห็นตรงที่ไม่ไกลออกไปมีชายชุดดำซึ่งปิดบังใบหน้าไหล่ออกมาอีกคน มู่หวนฉิวก็หลับตาลงอย่างสิ้นหวัง "คืนนี้ข้าต้องตายอยู่ที่นี้แน่แล้ว"

"คุณหนูไม่ต้องกลัว" ไม่เสวี่ยก้มมู่หวนฉิวไว้ด้านหลังจนมิด กุมกระบี่ไว้แน่นขณะยืนขวางตรงหน้า "ขอเพียงบ่าวยังมีลมหายใจ ก็จะไม่ยอมให้ใครทำร้ายท่านเด็ดขาด!" ไม่เสวี่ยพูดเสียงดังมาก ในน้ำเสียงแฝงความมุ่งมั่น ตั้งผู้กล้าตัดข้อมือ* ทว่าดวงตาโตดำขลับคู่นั้นกลับฉายประกายสิ้นหวัง

สังเกตสถานการณ์ตรงหน้าอย่างตื่นตระหนกชั่วคราวทันใดนั้นดวงตาไม่เสวี่ยก็เปล่งประกาย "คุณหนู คนผู้นั้นมาช่วยพวกเราเจ้าค่ะ!" เสียงนั้นแฝงความยินดี "พวกเรามีทางรอดแล้ว!"

มู่หวนฉิวลืมตาขึ้นทันใด เป็นอย่างนั้นจริงๆ พอมิคนชุดดำคนนั้นเพิ่มเข้ามา สถานการณ์ตรงหน้าก็เปลี่ยนไปทันที อีกฝ่ายมีคณฤกษ์กระบี่และเริ่มถูกบีบให้ถอยร่นออกไปแล้ว

นางรู้สึกยินดี จากนั้นก็ต้องตกใจ

หรววนอวี!

แม้จะปิดบังใบหน้าไว้ แต่ว่าคนที่เคยรักฝังลึกเข้ากระดูกมาแล้วถึงหนึ่งชาติ ต่อให้คนตรงหน้าจะกลายเป็นเจ้าถ่าน หรือกลายเป็นผู้ผยองนางก็ยังจำได้

เขายอมมาช่วยข้าหรือ

มู่หวนฉิวตัวสั่นกระตุก นางต้องใช้แรงทั้งหมดที่มีจึงห้ามไม่ให้ตนเองตะโกนชื่อเขาออกมาได้ เพียงแค่เบิกตาโตตะลึงมองอยู่อย่างนั้น มองดู

* ผู้กล้าตัดข้อมือ มาจากสำนวน 'งูพิษงอมือผู้กล้าตัดข้อมือ' หมายถึงบุรุษที่มีความเด็ดขาด ถึงควรวัดกับขยับมกล้าเสียสละส่วนน้อยรักษาส่วนมากโดยไม่ลังเล

ประกายดาบของคนหลายคนที่อยู่ด้วยกันตรงหน้าแล้ว ในช่วงขณะนั้นนางก็พูดไม่ออกว่าความขมขื่นที่ผุดขึ้นในใจนี้มันเป็นความรู้สึกใด

รับรู้ว่ามีห้วงชีวิตที่อยู่ด้านหลังกำลังสั่นเทา ไม่เสวียจึงถามว่า "คุณหนูเป็นอะไรไปเจ้าคะ"

"ไม่เป็นไร" ดึงสติคืนมาแล้ว มีห้วงชีวิตก็มองไปยังเงาร่างคันทาที่หายไปในความมืดแล้วส่ายหน้า

"บ่าวไร้ความสามารถ ทำให้แม่นางไปได้รับความตกใจ" เห็นคนปิดบังใบหน้าถอยไปแล้ว หวังซีจึงรีบมาหยุดที่ข้างกายมีห้วงชีวิตสองนายบ่าว

"ขอบคุณหวังซีที่ช่วยชีวิต" มีห้วงชีวิตเสียงสงบนิ่ง มองไม่ออกถึงความตกใจจนลานแต่อย่างไร

หวังซีในดวงตาฉายความชื่นชม

ไม่เสวียมองคนชุดดำที่จากไปแล้วถามว่า "พวกเขาเป็นใคร"

"คนที่ตามกลุ่มคนพวกนั้นไปคือน้องแก้ว รับคำสั่งคุณชายให้คุ้มครองคุณหนู ส่วนอีกคนบ่าวก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร" หวังซีพูดไป เหมือนคิดอะไรขึ้นได้จึงหันหน้ามาตะโกนว่า "น้องแก้วกลับมา คุณชายใหญ่บอกให้คุ้มครองแม่นางไปอย่างเดียว ระวังจะหลงกลล่อเสียออกจากภูเขาของคนอื่น!"

เงาดำสองเงาตามกันไป จนกระทั่งออกจากเมืองต้าเยี่ยแล้วคนชุดดำด้านหน้าจึงหยุดยืน

ห้วงชีวิตที่ไล่ตามติดมาด้านหลังก็หยุดลงเช่นกัน

คนชุดดำค่อยๆ หันหน้ามา ถอดผ้าคลุมหน้าออกช้าๆ เขาคือจู่ซุน สายลับอันดับหนึ่งซึ่งเป็นผู้ได้บัญชาของอิงอ๋อง

"พี่จู่..." หรวนอนวีคิดว่าผ้าคลุมหน้าออกพลางประจบหมัดคารวะ

"เจ้า!" จู่ซุนโมโหมาก "เจ้ายังนับถือข้าพี่ชายคนนี้อีกหรือ!"

"พี่จู่ ข้า..."

"เจ้าบังอาจขัดคำสั่งลับของนายท่าน ไม่กลัวนายท่านเอาโทษ คิดจะเอาหัวบ่นป่าของเจ้าหรือ!" จู่ซุนพูดด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

"ขอพี่จู่ให้เวลาข้าอีกสักนิด ข้าต้องดึงแม่นางไปมาได้แน่นอน" หรวนอนวีประจบหมัดพูด "แม่นางไปเป็นอัจฉริยะะ ฆ่าตายไปเช่นนี้ถือ เป็นความสูญเสียของต้าโจว หวังว่าพี่จู่จะช่วยพูดคำดีๆ แทนข้าต่อหน้า นายท่านด้วย"

"เจ้า!" จู่ซุนชี้หน้าเขา สีหน้าโกรธเกรี้ยว ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึง วางแขนลง "เจ้าทำให้นายท่านเสียการใหญ่!" เขาถอนหายใจ "นายท่าน มีคำสั่งลับ ถ้าพบว่าไปซิวยี่นอยู่ข้างตระกูลหลี่ก็ให้ฆ่าได้เลย!" เขามอง หน้าหรวนอนวี "ตระกูลหลี่ใกล้จะล่มสลาย การใหญ่ใกล้จะสำเร็จแล้ว แต่ไปซิวคนนี้เพียงพลิกฝ่ามือก็ทำให้ตระกูลหลี่พ้นจากความตาย ถ้า เรื่องนี้ลอยไปเข้าหูนายท่าน..." เสียงพูดชะงักไป เขาส่ายหน้า ผ่านไป ครู่ใหญ่จึงเงยหน้าขึ้นมองหรวนอนวี "วันนี้สวรรค์ให้โอกาสที่ดีลงมาแล้ว ขอเพียงไปซิวตายหลังจากงานชมดอกกุ้ยของใต้เท้าฉันก็สามารถยิงธนู ได้نگสองตัวแล้วให้นายท่านใช้โอกาสนี้สอบสวนลงโทษใต้เท้าฉันได้ด้วย... แต่เจ้า...เจ้าทำเสียการใหญ่จริงๆ!"

"ข้ารู้..." หรวนอนวีพยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ก่อนที่เขาจะ

เปลี่ยนประเด็นพูดไป "แม่นางไปเป็นสฤตยอดอัศจรรย์ที่ร้อยปีจะมีสักคน..."
 คิดถึงความโหดร้ายของอิงอ่องแล้ว หรววนอวีจี้จึงพูดขอร้องเสียงอ่อย "ขอร้อง
 ฟีจู่ให้เวลาข้าสักนิดเถอะ ข้าต้องดึงตัวนางมาได้แน่นอน"

"คืนนี้พลาดโอกาสอันดีไปแล้ว หากจะฆ่านางอีกครั้งคงไม่ง่าย"
 จูซุนพูดอย่างเจ็บใจ เขาจึงเงยหน้าขึ้น "ข้าจะรายงานเรื่องในวันนี้ให้
 นายท่านรู้ตามจริง ส่วนจะออกมาดีหรือร้ายก็อยู่ที่วาสนาของเจ้าแล้ว!"

คำพูดนี้คือเขาจะไม่ยุ่งกับมู่หวนชีวิชั่วครว

หรววนอวีจี้รู้สึกยินดี ก่อนจะรีบประคบหมัด "ขอบคุณฟีจู่ที่รับปาก"

จูซุนแค้นเสียงสภเถียนซา "สตรีเป็นภัยเช่นนี้ เจ้าระวังตัวให้ดี
 เถอะ!"

มองดูแผ่นหลังจูซุนหายไปกลางทุ่งโล่ง หรววนอวีจี้ก็ยกมือขึ้นปาดเหงื่อ
 บนหน้าผาก

วันนี้โชคดีที่ถูกเขาตามมาทันก่อน เนื่องจากข้างกายจูซุนล้วนเป็น
 ยอดฝีมือในวังหลวง ขอเพียงอีกฝ่ายไม่ยอมปลดปล่อยนางไป นางคงต้องตาย
 แน่แน่นอน

"เจ็บหรือไม่" ตรวดดูบาดแผลคมกระบี่บนหัวไหล่ไม่เสวีย ปาก
 มู่หวนชีวิก็อ่อยถาม

"ไม่เจ็บเจ้าคะ" ไม่เสวียขยับเสื้อปิด "แคผิวภายนอกเท่านั้น ท่านหมอบ
 บอกแล้วว่าเป็นไร" นางเปลี่ยนประเด็นพูดไป "บ่าวฟังความคิดของ
 นายท่านหลิวมา เขาสงสัยว่าคนเหล่านี้จะเป็นคนของอิงอ่อง" ในน้ำเสียง
 เต็มไปด้วยความกังวล

ไม่กลัวโจรขโมยแต่กลัวโจรหมายตา* มู่หวั่นชีวิตถูกชิงอ่องที่มีอำนาจ
บารมีล้นฟ้าหมายตาเช่นนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย

"เสวี่ยเออร์แอบฟังเป็นแล้วหรือ" มู่หวั่นชีวิตในดวงตามีรอยยิ้ม

"มีไข้เสียหน่อย เป็นเพราะเสียงคุณหนูกับนายท่านหลี่คุยกันดัง
เกินไประหว่างหาก อยู่ห่างกันเพียงผนังกัน เสียงจึงลอยมาเข้าหูของบ่าวเอง
เจ้าคะ" ไม่เสวี่ยโบหน้าแดงก่ำ ปากก็เถียงเสียงแข็ง เห็นสายตาที่เต็มไปด้วย
รอยยิ้มของมู่หวั่นชีวิตจึงไว้วางใจขึ้นมา "ทั้งที่คุณหนูเพิ่งถูกลอบฆ่ามา
เหตุใดท่านยังดูเบิกบานใจเช่นนี้เล่า" แล้วยื่นมือไปลูบหน้าผากนาง
"ใช่ท่านตกใจเกินไปหรือไม่เจ้าคะ" สงสัยว่ามู่หวั่นชีวิตตกใจจนสติเลอะเลือน
ไปแล้วใช่หรือไม่ ตนเองเป็นกังวลจะตายอยู่แล้ว ทว่านางกลับยังยิ้มอย่าง
เบิกบานเช่นนี้ได้อีก

"เข้าใจที่พี่หลี่ไม่ได้เข้าใจข้าผิด" มู่หวั่นชีวิตปิดมือของไม่เสวี่ยออก
หมุนตัวไปนั่งลงบนเก้าอี้

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคุณชายหลี่" ไม่เสวี่ยงุนงงยิ่งขึ้น

"ข้าคิดมาตลอดว่าพี่หลี่เห็นว่าข้ากับคุณชายหวงผู้กับหรววนอวี่
อยู่ด้วยกันอาจจะเข้าใจผิด ดังนั้นจึง..." คิดได้ว่าวันนั้นหลี่จวินจากไป
โดยไม่ลังเล มู่หวั่นชีวิตจึงส่ายหน้า "ที่แท้เขาคาดไว้แต่แรกแล้วว่าอ่องอ่อง
คงไม่ยอมมาให้ข้ากับตระกูลหลี่อยู่ข้างเดียวกันเด็ดขาด เขากลัวว่าหากข้า
ผูกติดกับตระกูลหลี่ก็จะเกิดเรื่องเหมือนในวันนี้ขึ้น"

ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ส่งอวี่จิวมาคุ้มครองนางเพิ่มอีกคนกระมัง

* ไม่กลัวโจรขโมยแต่กลัวโจรหมายตา หมายถึงเมื่อไม่รู้เจตนาของอีกฝ่ายก็ยิ่งเกิดความหวาดระแวง การ
ที่โจรได้ขโมยไปแล้วถือว่าเรื่องราวได้เกิดขึ้นและจบลง เมื่อเวลาผ่านไปก็จะลืมเหตุการณ์ไปเอง แต่หาก
ถูกโจรหมายตาโดยไม่รู้ว่าจะลงมือเมื่อไร จะขโมยอะไร ก็ยากที่จะป้องกันและต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง

ทันใดนั้นมู๋หวั่นชีวิตเหมือนจะเข้าใจหลี่จิวฉินแล้ว เขาไม่เคยหมางเมิน นางเลย เขาดีต่อนางด้วยความจริงใจ ไม่ได้คิดจะใช้ประโยชน์จากฝีมือของนางเท่านั้น ยิ่งคิดว่่าเพื่อความปลอดภัยของนางแล้วเขาถึงกับยอมเสียสละผลประโยชน์ของตระกูล หัวใจมู๋หวั่นชีวิตก็ถูกความอบอุ่นโอบกอดเอาไว้

มู๋มหนึ่งเ็นหัวใจคล้ายถูกอะไรบางอย่างมาเติมเต็ม จู่ๆ นางก็คิดถึงจูบนั้น มือพลันยกขึ้นแตะริมฝีปากอย่างไม่รู้ตัว สองแก้มค่อยๆ แดงเรื่อราวกับดอกตู้อเจี๋ยนที่แดงทั่วเขา

ไม่เสวี่ยกลับมีความกังวลอยู่เต็มหัวปรากฏออกมาผ่านดวงตา "ไม่ว่าอย่างไรการที่ถูกลิงอ่องหมายตาอย่างนี้ก็มีโช่เรื่องดี" ในน้ำเสียงเติมไปด้วยความเสียใจ "น่าเสียดาย บ่่าว่าไม่ตั้งใจฝึกวรยุทธ์เหมือนกับพีไม่อวีตั้งแต่แรก"

"คำพูดของเสวี่ยเอ๋อร์เตือนสติข้า" มู๋หวั่นชีวิตดวงตาเปล่งประกาย "ข้าควรจะพกเครื่องหอมป้องกันตัวสักหน่อยแล้ว" ในตำราวิชาการปรุงเครื่องหอมมีสูตรเครื่องหอมหลับใหลกับเครื่องหอมพิษมากมาย ทำมาพกติดตัวไว้ย่อมสามารถใช้ป้องกันตนเองได้

หลี่จิวฉินคิดเผื่อนางทุกอย่าง นางจะปล่อยให้ความบุ่มบ่ามของตนเองทำให้เขาผิดหวังไม่ได้

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่" อิงอ่องวางรายงานในมือลงบนโต๊ะ "พวกเจ้าใครจะอธิบายให้ข้าฟังได้บ้าง นี่มันเรื่องอะไรกัน" สายตาของเขากวาดมองพวกจู้ซุนที่ยืนเสียบๆ อยู่สองข้าง "บอกว่าตระกูลหลี่จะล่มสลายแล้ว

"ไม่ใช่หรือ เหตุใดตอนนี้ถึงยังอยู่ดีเล่า"

นิ้วมือชี้ไปทางทุกคน

"พวกเจ้าบอกว่าขอเพียงลดจำนวนเครื่องหอมบรรณาการของตระกูลหลืออย่างกะทันหัน ฤดูฝนนี้ก็สามารถทำให้ตระกูลหลือขาดทุนจนยากจะกลับมาได้แล้วมิใช่หรือ! ข้าเชื่อคำพวกเจ้า จึงได้คิดหาวิธีลดจำนวนเครื่องหอมบรรณาการของตระกูลหลือ..." เขาพูดทีละคำอย่างช้าๆ ทันใดนั้นก็ตบโต๊ะ "แต่ตอนนี้ฤดูฝนใกล้จะผ่านไปแล้ว เหตุใดตระกูลหลือยังไม่ล่มสลายอีก พวกเจ้าลองว่ามาสิ เหตุใดตระกูลหลือจึงยิ่งโด่งดังขึ้นทุกวัน" เขาโยนรายงานไปตรงหน้าทุกคน "เหตุใดเสด็จแม่ทรงยกน้ำหอมสังสารวิภูกับซีฝิ่งเหลวกลิ่นดอกไม้ขึ้นเป็นเครื่องหอมบรรณาการอีก"

ทุกคนทรุดลงคุกเข่าบนพื้น

ชุยเจี๋ยเก็บรายงานขึ้นมา รีบอ่านอย่างรวดเร็วหนึ่งรอบจึงไขกหัสพูดว่า "ท่านฮ่องทรงคล้ายโอรสลงด้วย กระหม่อมคิดว่าที่เรื่องมีความเปลี่ยนแปลง สาเหตุนั้นมาจากไปซิว..." แล้วไขกหัสอีกหนึ่งครั้ง "เพราะกระหม่อมประเมินฝีมือของนางต่ำเกินไป นางเหนือกว่าปรมาจารย์ภูที่ถูกขนานนามว่าเป็นเทพเสี่ยอีก ครั้งนี้หากไม่ใช่นางยื่นมือมา ตระกูลหลือก็..." เสียงนั้นขาดห้วงไป เขาเงยหน้าขึ้นทันใด "ท่านฮ่องอย่าทรงกังวล กระหม่อมคิดว่าความโด่งดังของร้านหลือจี๊เป็นเพียงเปลือกนอก ปัญหาที่แท้จริงยังคงไม่คลายไป"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ดูจากรายงานนี้แล้ว ความโด่งดังของร้านหลือจี๊ก็อยู่ที่ซีฝิ่งเหลวกลิ่นดอกไม้และน้ำหอมสังสารวิภู ขณะที่เครื่องหอมอื่นยังคงขายไม่ออก

สินค้าชุดใหญ่ที่กองอยู่ในคลังของร้านหลี่จื่อซอเพียงหนึ่งวันขายไม่ออก
ปัญหานี้ก็ไม่อาจคลายลงได้ นอกเสียจาก..." เสียงพูดของเขาผ่อนคลาย

ทุกคนล้วนเงยหน้าขึ้น

"นอกเสียจากเครื่องหอมเหล่านี้จะเป็นเหมือนกับเม็ดหอมบุปผา
สวรรค์ที่ถูกปรับแก้เป็นกระวานหอมบุปผาสวรรค์อย่างน่าอัศจรรย์..."

"เจ้าคิดว่าตระกูลหลี่ไม่มีทางทำเช่นนี้ได้หรือ" อิงอ๋องมองหน้าซุ่ยเจี๋ย
อย่างดูคั่น

ซุ่ยเจี๋ยตัวสั่น "กระหม่อมคิดว่าขอเพียงตระกูลหลี่มีไปชีวอยู่
ทุกอย่างล้วนเป็นไปได้"

"ที่ตระกูลหลี่ครั้งนี้เป็นปลาเค็มพลิกตัว* ล้วนเป็นเพราะไปชีว คนผู้
นี้สามารถทำเรื่องอัศจรรย์ได้" ลื่อเหวินฉวยโอกาสพูดเสริม "ท่านอ๋องจะ
ทรงประมาทไม่ได้เด็ดขาด"

"ไป...ชีว..." อิงอ๋องพูดพิมพ์พำประโยคหนึ่ง "เรามีคำสั่งลับว่าถ้านาง
ไม่เชื่อฟังให้ฆ่าได้เลย" ในดวงตาฉายแววเย็นเยือกในทันที เขามองจู่ซุน
อย่างเย็นชา "เหตุใดนางยังมีชีวิตอยู่ดี!"

จู่ซุนโขกหัวไม่หยุด "กระหม่อมไว้ความสามารถ กระหม่อมทำพลาด"
เขาเล่าเรื่องตอนที่ไล่ฆ่ามู่หวนชีวออกมา แต่กลับซ่อนเรื่องที่หรวนอวี๋ยื่นมือ
เข้าช่วยเอาไว้ "คนข้างกายนางล้วนเป็นหน่วยงาที่ดีที่สุดของตระกูลหลี่"

"หรวนอวี๋เล่า" อิงอ๋องสีหน้าโกรธเกรี้ยว "เขาไปอยู่ที่ใด"

ขอเพียงหรวนอวี๋ลงมือ ตระกูลหลี่จะมีหน่วยงาเท่าใดนั้นก็ไม่ใช่
ปัญหา

* ปลาเค็มพลิกตัว เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่สามารถฟื้นตัวขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วหลังจากผ่านสถานการณ์
ยากลำบาก

"คืนนั้นผู้บัญชาการหรวนถูกใจทำฉันรังตัวไว้ ปลีกตัวไม่ได้พะยะค่ะ" อย่างไรก็ตามนี่เป็นพี่น้องที่ร่วมเลี้ยงชีวิตกันมา เรื่องมาถึงตัวเช่นนี้ สุดท่ายจุซุนก็ใจร้ายไม่พอที่จะผลึกหรวนอวี้ออกมา

กระพุ่มแก้มของอิงอ่องสั้นไปหลายที หน้าเขียวคล้ำด้วยพุดอะไร ไม่ออก

"ฉันตำหลงเป็นสุนัขรับใช้ตัวหนึ่งของตระกูลหลี่" ซุยเจี๋ยพุด "หนึ่งปีมานี้ที่ผู้บัญชาการหรวนไม่มีผลงานอะไรก็เพราะถูกเขาขวางเอาไว้"

"เจ้าเมืองดำเยี่ยควรเปลี่ยนคนได้แล้ว" จุซุนโขกหัวพุด

"ฉันตำหลงอาศัยการสนับสนุนจากตระกูลหลี่ นับว่ามีผลงานโดดเด่น หากจะลดชั้นเขาเกรงว่าฮ่องเต้จะทรงสงสัยเอาได้" ซุยเจี๋ยพุด

"เช่นนั้นก็เลื่อนขั้น!" สีเอเหวินพุดอย่างเด็ดขาด "ตราบไต่ที่ตระกูลหลี่ยังไม่ล้ม การใหญ่ของท่านอ่องก็สำเร็จได้ยาก!"

อิงอ่องไม่ได้พุดจา ในดวงตาฉายความเหี้ยมโหด

114

"ได้ทำหรรวนค้อยๆ เดี๋ยว" ส่งหรรวนอวี้ออกจากบ้านไปแล้ว มองจนแผ่นหลังเขาหายลับไปกลางระเบียบทางเดิน มู่หวั่นชีวจึงหมุนตัวกลับมาพบกับหวังซีที่มายืนอยู่กลางห้องอย่างไร้เสียงรวากับภู่ตี นางเกือบจะตะโกนร้องออกมา มือขวาทาบอกขณะผ่นลมหายใจ แล้วพูดเสียงเอื่อยว่า "หวังซี ต่อไปเวลาจะเข้ามาในห้องจำไว้ว่าต้องเคาะประตูก่อน"

"บ่าวจำไว้แล้วขอรับ" หวังซีเห็นาร้อน

"หวังซีมีธุระหรือ"

"บ่าวสงสัยว่าได้ทำหรรวนจะไม่ประสงค์ดีต่อแม่นางไป ขอแม่นางไประวังเขาให้มาก"

มู่หวั่นชีวขมวดคิ้ว "เจ้ามีหลักฐานอะไร"

"คืนก่อนมีคนแอบเข้าคฤหาสน์ตระกูลไปคิดจะจับตัวท่านไป แต่ถูกบ่าวกับน้องเก้าขวางเอาไว้ วันนี้ได้ทำหรรวนมาเยือน บ่าวจึงพบว่า

ได้เท่าหรร่วมกับคนชุดดำมีไฟแดงที่ข้อมือซ้ายเช่นเดียวกัน..." หวังซีมอง
หน้ามู่หวันฉิว "บ่าวสงสัยว่าได้เท่าหรร่วมคิดจะจับตัวแม่นางไป"

หรร่วมอึ้งคิดว่าจับตัวนางไป

เพราะเหตุใด

หากคิดทำร้ายนางจริง เหตุใดวันนั้นเขาจึงต้องคลุมหน้ามาช่วยนาง
ด้วย

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว มู่หวันฉิวก็ส่ายหน้า จากนั้นก็นึกได้ว่ากุฉินฉุก
ตระกูลหลิวักักตัวเอาไว้ ยามนี้อีกฝ่ายซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังหลิวเฟิงคอย
ทำงานถวายเป็นชีวิตให้ ร่างนางพลันสั่นกระตุก *เขาคงกลัวว่าข้าจะช่วย
ตระกูลหลิวทำลายการใหญ่ของอิงอ๋อง เขาต้องคิดกักตัวข้าแน่นอน!*
ความคิดแล่นผ่าน มู่หวันฉิวก็หน้าซีด

เห็นมู่หวันฉิวส่ายหน้าก็คิดว่านางไม่เชื่อ หวังซีจึงพูดว่า "ในเวลา
สำคัญเช่นนี้ขอแม่นางไปเชื่อการคาดเดาของบ่าวด้วย" แล้วพูดอีกว่า
"ได้เท่าหรร่วมเป็นคนนิสัยทรุณโหดร้าย ขอให้ตอนที่แม่นางไปไปมาหาสู่
กับเขาโปรดระวังตัว"

เรื่องนี้นางรู้แล้ว

มู่หวันฉิวถอนหายใจเบาหวิว ซาก่อนเหตุใดจึงไม่มีใครเตือนสติ
นางมาก่อน แม้แต่โยวจวินที่เปิดแผงแขวนป้ายดูดวงชะตาได้หอบหิ้วเขียน
ยังบอกว่าชีวิตนางมีวาสนาดี ขอเพียงอดทนรอก็จะมีผลลัพธ์ที่ดีแน่นอน
คิดถึงเรื่องนี้แล้ว หัวใจมู่หวันฉิวก็บีบตัวแรง นางจึงเงยหน้ามองหวังซี

"เจ้า..."

กำลังพูดอยู่ เสียงเคาะประตูก็ดังลอยมา

หวังซีกระโดดสบหายไประหว่างไม่เห็นร่องรอย

เห็นเขาหายตัวรวดเร็วเหมือนภูตผี มู่ห้วนซิวก็ส่ายหน้าแล้วตะโกน
ไปทางประตู "เข้ามา!"

หลันเซียงถือเทียบเชิญสีแดงสดเดินเข้ามา "คุณหนู จ้าวเฟิงเจ้าเมือง
คนใหม่ส่งเทียบเชิญมา เชิญคุณหนูไปร่วมงานเลี้ยงเทศกาลฉงหยาง*
เก้าค่ำเดือนเก้าที่จวนว่าการเจ้าเมืองจะจัดขึ้นเจ้าคะ"

"ไม่ไป!" มู่ห้วนซิวส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด ทันใดนั้นก็หยุดชะงัก
"เจ้าว่าเจ้าเมืองคนใหม่ชื่ออะไรนะ" นางยื่นมือไปปรับเทียบเชิญมา

"ชื่อจ้าวเฟิงเจ้าคะ เฟิงมารับตำแหน่งเมื่อวาน จึงคิดจะใช้โอกาสใน
เทศกาลฉงหยางนี้เชิญผู้มีชื่อเสียงจากทุกวงการมา"

เป็นเขาหรือ

เขามาตำแหน่งได้อย่างไร

มู่ห้วนซิวมือสั่นจนเทียบเชิญแทบจะตกลงพื้น จ้าวเฟิงเป็นทหารอายุ
น้อยที่มีชื่อเสียงของฉงอ้อง เขาเป็นคนที่มีความสามารถมากมาย ทั้งหน้าเนื้อ
ใจเสือ มีคนให้ฉายาเขาว่าเสือหน้ายิ้ม คือเป็นคนที่ก่อนหน้ายังยิ้มกับเจ้า
แต่พอหมุนตัวแล้วก็สามารถฆ่าเจ้าได้ทันที เขาเป็นขุนนางตรวจสอบชั้นสาม
ชาติก่อนหลังจากชิงฮ่องตั้งขึ้นครองราชย์แล้วก็ได้รับความไว้วางใจอย่างมาก
กระทั่งป็นขึ้นสู่ตำแหน่งอัครเสนาบดี

ในชาตินี้เขากลับมาที่ตำแหน่ง มาเป็นเจ้าเมืองตำแหน่งอัครเสนาบดี

* เทศกาลฉงหยาง คือวันที่เก้าเดือนเก้าตามจันทรคติจีน โดยสมัยโบราณถือว่าเลขเก้าคือเลขที่มีพลังกล้า
แกร่งเรียกว่าเลขหยาง จึงเรียกชื่อวันที่มีเลขเก้าสองตัวว่าฉงหยาง (หยางซ้อน) และถือเป็นวันผู้สูงอายุ ใน
วันนั้นผู้คนจะชื่นชมดอกเบญจมาศและเดินขึ้นเขาหรือที่สูงเพื่อดื่มสุราชมทิวทัศน์ ถือเป็นเสมือนการหลบภัย
หากขึ้นเขาไม่ได้ก็กินขนมฉงหยางเถา โดยคำว่า 'เถา' ที่แปลว่าขนมมีเสียงคล้ายคำว่า 'สูง'

เห็นที่อิงอ่องคงร้อนใจมากแล้ว ถึงกับไม่เสียตายจั่วเพ็งลดชั้นเขา
ส่งมาที่ต้าเยี่ย หากมีเขากับหรววนอวีหนึ่งบุ่นหนึ่งบู้คอยนั่งควบคุมอยู่
นางกับตระกูลหลี่คงจะเดินไปได้ยากขึ้นแล้ว!

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ มู่หวันชิวก็สีหน้าซีดขาว จั่วเพ็งคนนี้เคยเป็นศิษย์
ของบิดานาง แม้จะไม่เคยเห็นนาง แต่ว่าเขากับบิดามารดาของนางล้วน
ไม่ใช่คนแปลกหน้ากัน ใบหน้าของนางก็ละม้ายคล้ายมารดาด้วย หากได้
เจอหน้าเขา ไม่น่ว่าเขาอาจจะส่งสัยฐานะของตัวเองก็ได้

"คุณหนูเป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะ" เห็นสีหน้าของนางผิดปกติ หลันเซียง
จึงเอ่ยถาม

"ได้เท่าฉันเล่า" มู่หวันชิวเอ่ยปากถาม

ชาติก่อนหลังจากอิงอ่องขึ้นครองราชย์แล้ว ฉันดำหลังก็ลาออกกลับ
ไปใช้ชีวิตบั้นปลายที่บ้านเกิด ในชาตินั้นเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ติดตาม
องค์รัชทายาทแล้วมีจุดจบที่ดี

"เลื่อนชั้นย้ายไปแล้วเจ้าคะ" หลันเซียงพูด "ได้ยื่นทวารส่งเทียบเชิญ
บอกว่าเพราะเมืองต้าเยี่ยมีอัจฉริยะสองคนอย่างท่านกับปรมาจารย์หลิว
ได้เท่าฉันจึงได้รับพระราชทานรางวัลจากฝ่าบาท ได้เลื่อนสามชั้น ตอนนี้
เตรียมจะไปรับตำแหน่งที่เมืองอันคังเจ้าคะ"

"เลื่อนชั้นย้ายไปแล้ว?" ความไม่สบายใจของมู่หวันชิวลดลงไป
หลายส่วน ฉันดำหลังไม่ถูกลดชั้นก็แสดงว่าการทำงานในราชสำนักของ
อิงอ่องยังถูกจำกัดเอาไว้ อำนาจบารมีของเขายังไม่ถึงขั้นที่จะสร้างความ
กังวลใด

"เจ้าคะ เลื่อนชั้นแล้ว เมื่อครู่หลี่ชิงมาแจ้งข่าว คึนนี้้นายท่านจะ

จัดงานเลี้ยงฉลองที่ได้ทำฉันได้เลื่อนขั้นและต้อนรับได้ทำจ้าว ขอเชิญท่านไปร่วมงานด้วยเจ้าค่ะ" หลันเซียงพูด "ป่าวเห็นได้ทำหรวนอนอยู่จึงไม่ได้รายงานท่านเจ้าค่ะ"

"ข้ารู้แล้ว" ดิงสติคืนมาแล้ว มู่หวันชิวก็คิดสักครู่ ก่อนจะสั่งหลันเซียง "เจ้าไปเรียนนายท่านหลี่ ข้าจะเตรียมสอบนักปฐมเครื่องหอมระดับเลิศให้เขาช่วยบอกบิดคำเชิญของจ้าวเฟิงให้ข้าด้วย" ได้ตระกูลหลี่บอกบิดคำเชิญแทนนาง จ้าวเฟิงคงไม่กล้าทำอะไรนางหรอก

หลันเซียงลังเล "งานเลี้ยงอื่นท่านจะไม่ไปก็แล้วไปเถอะเจ้าค่ะ แต่งานเลี้ยงนี้นายท่านหลี่เป็นคนเชิญ..." แล้วพูดอีกว่า "พูดอีกอย่างท่านต้องไว้หน้าเจ้าเมืองที่เฟิงมารับตำแหน่งใหม่บ้าง"

มู่หวันชิวส่ายหน้า "เจ้าไปเถอะ"

หลันเซียงจึงหมุนตัวถอยออกไป

มองดูแผ่นหลังหลันเซียงหายลับไป มู่หวันชิวก็ถอนหายใจ ถ้าพี่หลี่ยังอยู่ สิ่งเหล่านี้ไม่ต้องให้ข้าพูด เขาก็จะปฏิเสธให้ข้าก่อนแล้ว นึกถึงตอนที่หลี่จวินอยู่ เรื่องเหล่านี้ไม่ต้องให้นางยุ่งยากใจเลย นับวันนางมีแต่จะคิดถึงความใจกว้างของเขา ทันใดนั้นนางก็คิดถึงเขาขึ้นมา ใกล้เคียงสองเดือนแล้ว เขาไปที่ใดกันแน่

นายท่านหลี่ยังคงรักษาความลับ

แววตาเลื่อนไปที่เทียบเชิญสีแดงสดในมือ มู่หวันชิวก็สะดุ้ง พี่หลี่จากไปเกือบสองเดือนแล้ว!

นางหยิบปฏิทินบนโต๊ะขึ้นมาพลิกดู แล้วหลุดปากพูดว่า "สวรรคต กำหนดสองเดือนของทะเลเบียนเรือนเฮยมู่เหลือแค่สามวันแล้ว!"

เสียงดั่งตึง ปฏิทินในมือตกลงบนพื้น

สองเดือนมาแล้วที่ไม่อวีไม่ส่งข่าวมา ไม่รู้ว่าซื้อทะเบียนเรือนได้หรือไม่ ถ้าเขากลับมาไม่ได้ภายในสามวันแล้ว

หากไม่อวีกลับมาไม่ทัน ไม่ต้องพูดถึงว่าหรววนอวีจะรับปากยัดเวลาให้หรือไม่เลย แต่พูดถึงจั่วเฟิงเจ้าเมืองคนปัจจุบัน เขาจะยอมให้นางตั้งเวลาไปอีกหรือ

ผู้หญิงวันชีวิตสายหน้า เขาไม่มีทางทำเด็ดขาด!

ไม่เช่นนั้นฉันอึ้งอึ้งคงไม่เสียแรงกายแรงใจย้ายเขามาที่เมืองต้าเหย่ย์
เช่นนี้แน่

คิดถึงตรงนี้ ผู้หญิงวันชีวิตจึงเอ่ยปากพูด "เสวี่เออร์..."

ไม่ได้ยินเสียงตอบอยู่นาน ผู้หญิงวันชีวิตจึงขมวดคิ้ว "ไม่เห็นเงาของนางตั้งแต่เช้า นางไปที่ใดอีกแล้ว" ปากพูดบ่น นางก็ผลักประตูออกมา

เงินเสียงกำลังยืนนิ่งอยู่ที่ประตู เห็นนางออกมาจึงรีบอ้อมตัวคำนับ "คุณหนู..."

"เสวี่เออร์ล่ะ" ผู้หญิงวันชีวิตถามแล้วก้าวเท้าออกจากประตูไป

"แม่บ้านเสวี่เออร์ออกไปรับอาจารย์นอกเมืองตั้งแต่เช้าแล้วเจ้าคะ บ่าวเห็นได้เท่าหรววนอยู่จึงไม่ได้บอกท่าน"

"ออกไปรับอาจารย์นอกเมือง?" ผู้หญิงวันชีวิตขมวดคิ้ว "อาจารย์คนใด"

"คุณชายเจิงอย่างไรเล่าเจ้าคะ" เงินเสียงตอบกลับ "แม่บ้านเสวี่เออร์ได้รับจดหมายของอาจารย์นางแต่เช้า ในจดหมายบอกว่าควรจะมาถึงตั้งแต่เมื่อวันก่อนแล้ว แต่ตอนนี้ยังไม่เห็นเงาเลย นางไม่วางใจจึงอยากออกนอกเมืองไปดูสักหน่อย"

พี่เจิง!

มู่หวันชิวรู้สึกยินดี เขามาเมืองต้าเยี่ยแล้ว!

ได้ยินว่าจ้าวเฟิงมาที่เมืองต้าเยี่ย หลีจวินก็ไม่ต้องขู่ขังกาย นางกำลัง
ไร้หนทาง รู้สึกเหมือนหัวใจทั้งดวงว่างเปล่า ยังดีที่เจิงผ่านชิวมาได้จึงหวะ
พอดี นางจึงหันไปสั่งการเฉินเซียง "รีบไปเตรียมมิโซชาชั้นเลิศมาต้อนรับ
พี่เจิง"

เฉินเซียงมีความรู้สึกยินดีร่วมไปด้วยจึงรับคำอย่างรวดเร็ว

รจนกระทั่งกลางวันก็ยังไม่เห็นเงาร่างของเจิงผ่านชิวกับโมเสวี่
มู่หวันชิวจึงเกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาเรื่อยๆ หยิบจดหมายของ
เจิงผ่านชิวขึ้นมาอ่านอีกรอบ ตามข้อความในจดหมายนี้ พี่เจิงควรจะมา
ถึงตั้งแต่เมื่อวันก่อนแล้ว เหตุใดตอนนี้ยังไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว เสวี่เอ๋อร์
ก็หายไปด้วย

ไม่เหมือนหลีจวินที่มีนิสัยเจ้าเล่ห์และชอบคิดวิธีแปลกๆ เจิงผ่านชิว
นั้นจะเป็นคนตรงไปตรงมา เวลาทำอะไรก็ล้วนจริงจัง เขาบอกว่าเมื่อใด
ก็เมื่อนั้น ไม่เคยพูดส่งเดช แม้ติดขัดอะไรเขาก็จะมีจดหมายมาแจ้งเสมอ
วันนี้วันอะไรกัน

สายตาเลื่อนไปบนปฏิทิน มู่หวันชิวหัวใจระตุก

หนึ่งคั่วเดือนเก้า!

นางนี่ได้แล้ว ซาติก่อนในวันนี้เจิงผ่านชิวได้หลักฐานที่อิงอ่อง
ยกยอกเงินช่วยเหลือภัยพิบัติ รวบรวมพรรคพวกทำการส่วนตัวมาแล้ว
ระหว่างที่เดินทางมารวมตัวกับตระกูลหลีที่ต้าเยี่ย เขาก็ถูกอิงอ่องส่ง
ยอดฝีมือตามไล่ฆ่าจนได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาหนีไปยังเขาอวี้กวนที่อยู่

นอกเมืองทางเหนือของต้าเยี่ย ห่างออกไปสิบสี่ สองวันให้หลังจึงถูกคนตระกูลหลี่หาตัวเจอ แม้จะยื้อชีวิตเอาไว้ได้ แต่เขาก็ต้องเสียแขนไปหนึ่งข้าง

ในตอนนั้นตระกูลหลี่ล่มสลายลงไปแล้ว เป็นเวลาที่เครื่องหอมชุดใหญ่ขึ้นราคาจนเปลี่ยนสภาพไป เหยาจิ้นก็ยื่นกรานจะแยกบ้าน นายท่านหลี่คิดหาทุกวิธีเพื่อซื้อตัวชั้นที่คอยดูแลข้างพระวรกายฝ่าบาทให้ส่งหลักฐานที่อิงอ่องรวบรวมพรรคพวกทำการส่วนตัว เดิมทีหากสามารถล้มอิงอ่องลงสำเร็จก็จะฟื้นฟูตระกูลหลี่ขึ้นมาได้ แต่ใครจะรู้ว่าทันทีที่พบว่เสด็จพ่อทรงเกิดความสงสัยขึ้นมา อิงอ่องก็ร้อนใจจนเกิดความคิดจะฆ่าพ่อกับพี่ชายทันที ทำให้ในชาตินั้นเกิดเรื่องเศร้าที่ไม่อาจย้อนกลับได้อีก

วางปฏิทินลงแล้ว มู่หวังชีวิตก็ติดตัวลูกขึ้น

"หวังซี! หวังซี!" นางยืนตะโกนอยู่ตรงหน้าต่าง โชคยังดีที่หลี่จวินเตรียมหวังซีกับอวี๋จิวไว้ข้างกายนาง ตอนนั้นจึงมีคนไปช่วยเจิงฝานชีวิตได้พอดี

ตะโกนอยู่นานกลับได้ยินเพียงเสียงใบไม้ลอยอยู่กลางสายลม นอกหน้าต่าง มีเงาร่างของหวังซีเสียที่ใดแล้ว มู่หวังชีวิตจึงตะโกนต่อไปอีก "อวี๋จิว! อวี๋จิว! หวังซี!"

หลันเซียงผลึกประตูเดินเข้ามาแล้วถามอย่างสงสัย "คุณหนูจะหาใครหรือเจ้าคะ" นอกจากไม่เสียวแล้ว พวกหลันเซียงล้วนไม่มีใครรู้ว่า มีหวังซีกับอวี๋จิวสองคนนี่ซ่อนตัวอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลไป

มู่หวังชีวิตส่ายหน้า "ไม่มีอะไร เจ้าออกไปเถอะ"

หลันเซียงมองภายในห้องอย่างประหลาดใจ แล้วเดินออกไปอย่าง

สงสัย

พวกเขาอาจจะซ่อนอยู่บนหลังคาเลยไม่ได้ยินที่ข้าเรียก...คิดในใจแล้ว มู่หวนชิวก็ก้าวออกนอกห้อง ทว่าทั้งลานด้านหน้าและหลังล้วนเดินไปแล้วหนึ่งรอบ รวมถึงยอดไม้บนหลังคาก็หาไปรอบหนึ่ง อย่างไรก็ตามแต่หวังซีกับอภิวัดชาเลย แม้แต่นกก็ยังไม่เห็น

กระนั้นมู่หวนชิวก็ยังเชื่อว่าพวกเขาต้องซ่อนตัวอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลไปอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงเรียกพวกหลันเซียงกับเงินเซียงมาช่วย ตะโกนเรียกจนทั่วทั้งหน้าและหลังบ้าน แต่เวลาเต็มสองเค่อผ่านไปอีกยังไม่เห็นแม้แต่เงาร่างของสองคนนี้

พวกเขาอาจจะถูกนายท่านหลี่เรียกกลับไปชั่วคราวเพื่อตามหาพี่เจิงก็ได้...ในใจคิดไป มู่หวนชิวก็โบกมือไปทางหลันเซียง "อย่าตะโกนอีกเลย เตรียมรถเถอะ"

หากจำไม่ผิด เจิงผ่านชีวิตตอนนี้คงกำลังบาดเจ็บหนักและซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งบนเขาอวี้กวนนอกเมืองทางเหนือ ไม่ว่าจะอย่างไรนางต้องช่วยเขากลับมาก่อน

เก็บกล่องยาอย่างลวกๆ แล้ว มู่หวนชิวจึงขึ้นรถม้าแล้วสั่งการว่า "ไปประตูเมืองทางเหนือ"

รถม้าเคลื่อนออกประตูเมืองทางเหนือไป

"หยุด" มาหยุดลงตรงตีนเขาอวี้กวนที่อยู่ห่างจากตัวเมืองไปสิบสี่คนบังคับม้าดึงเชือกบังคับ "คุณหนู ด้านหน้าทางแคบเกินไป รถม้าข้ามไปไม่ได้ขอรับ"

มู่หวนชิวพลิกเปิดม่านรถ ตรงหน้ามีทางเล็กคดเคี้ยวมุ่งไปยังป่าลึก

นางโค้งตัวลงจากรถม้าแล้วหันไปสั่งการคนบังคับรถ "เคลื่อนรถม้าไปซ่อนในที่มิดชิดก่อนเถอะ ไม่นานข้าก็กลับมา" แล้วก้าวเท้าเข้าไป

ถูกความเจ็บทำให้ตกใจตื่น เจิงฝานฉิวพลันจับกระบี่ข้างกายเอาไว้ "อย่าขยับ พี่ได้รับบาดเจ็บมา ถ้าไม่รักษาให้ทันเวลาแขนข้างนี้จะพิการได้" มีเสียงรวอนก่น้อยดังมาจากด้านหลัง

เจิงฝานฉิวร่างแข็งเกร็ง ผ่านไปนานเขาก็จึงเหยอริมฝีปากที่แห้งผาก "แม่นางไปหรือ" แล้วถามอีกว่า "เจ้าตามมาที่นี่ได้อย่างไร"

"ข้า..." มู่หวนฉิวมือชะงักไป แล้วพูดขึ้นอย่างคลุมเครือ "ได้รับจดหมายของพี่เจิงแล้ว รออย่างไรท่านก็ไม่มา ข้ากับเสวียเออร์จึงแยกย้ายกันตามหา พี่เจิงเจอเข้ากับใครจึงได้รับบาดเจ็บหนักเช่นนี้" หนึ่งเสียงบอญู่ชั่วครู่ ไม่ได้ยินเสียงจึงพูดอีกว่า "ข้างมือพี่มีสุราอยู่ ถ้าพี่เจิงเจ็บก็ดื่มสักสองสามอีกเถอะ ข้ากำลังจะใช้ไยต้นหม่อน* เย็บบาดแผลให้พี่"

หันหน้าไป เจิงฝานฉิวจึงพบว่าข้างมือมีน้ำเต้าสุรากระเบื้องเคลือบเล็กที่ประดิษฐ์หนึ่งอัน ขณะเดียวกัน ก็พบว่าตนเองกำลังเปลือยอกจนถึงท่อนแขน ร่างนั้นแข็งเกร็ง นางรักษาบาดแผลให้ข้าเช่นนี้ ชายหนุ่มหญิงสาวอยู่ด้วยกันอย่างนี้ ต่อไปนางจะไปแต่งงานกับใครได้อย่างไร

ด้วยไม่รู้ถึงความคิดในตอนนี่ของเจิงฝานฉิว เพียงรู้สึกกล้ำเนื้อของเขาเกร็งตัวแน่น คิดว่าเขากำลังเจ็บมาก มู่หวนฉิวจึงหยุดการกระทำ

* 'ไยต้นหม่อน' เป็นเส้นใยที่ได้จากลำต้นของต้นหม่อน โดยลอกเปลือกสีเหลืองภายนอกออกให้เหลือแต่ผิวชั้นที่เป็นเส้นใยสีขาวบริสุทธิ์ นำมาทอและแปรรูปจนกลายเป็นเส้นใยเล็กๆ ในตำราแพทย์จีนโบราณนี้มีความยืดหยุ่นและช่วยระบายความร้อน ขับพิษ ทำให้บาดแผลสมานตัวได้เร็วขึ้น

"พี่เจิงผ่นคลายลงสักหน่อย ถ้าเจ็บก็ตีมสุรากลักสองสามอีก"

กลัมนเนื้อแข็งเกร็งเช่นนี้ นางลงเข็มไม่ได้แน่

"ประคองข้าขึ้นมา" เจิงผ่นชิวประคองตัวจะลุกขึ้นด้วยมือข้างเดียว

"แผลคมมีดของพี่เจิงยาวเกินไป ขยับได้ยาก" นางคิดว่าเขานอนคว่ำอย่างนี้ นางเย็บแผลให้เขาได้ง่ายกว่า

เจิงผ่นชิวขบกราม ก่อนจะหยัดพื้นด้วยมือเดียว พยายามจะลุกนั่ง

เข็มในมือแทบจะปักไปบนแผ่นหลังของเขา มู่หวันชิวจึงตะโกนเสียงดัง "พี่ขยับช้าๆ หน่อย ข้าจะประคองพี่เอง!"

มู่หวันชิวใช้พันกั๊ตยึดต้นหมอน กลั้นลมหายใจขณะประคองเจิงผ่นชิวขึ้นนั่ง แล้วคุกเข่าตรงด้านหลังเขา "เช่นนี้ก็ดี บาดแผลเห็นได้ชัดเจนจะลงเข็มได้ง่าย"

"เจ้าออกไป" เจิงผ่นชิวเสียงเย็นราวน้ำแข็ง เขากำลังเปลือยออกจนถึงท่อนแขน ในตอนนี้หากมีใครเข้ามาเห็นเข้า เกรงว่าชื่อเสียงของนางจะเสียหาย!

เพราะอยู่เมืองฝิงเจิงมาตลอด เจิงผ่นชิวจึงยังไม่รู้ว่าชื่อเสียงของมู่หวันชิวถูกห่วนอวี่ทำลายไปจนสิ้นนานแล้ว เขาไม่เหมือนหลิวจวินที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ แต่เขากลับป้องกันความสัมผัสระหว่างชายหญิงอย่างเคร่งครัด กระทั่งกลายเป็นแสดงออกไปที่อื่นๆ เช่นนี้

"ออกไปหรือ" มู่หวันชิวตกตะลึง จากนั้นจึงพูดว่า "ข้าออกไปแล้ว ใครจะเย็บบาดแผลให้พี่เล่า" ในใจพึมพำต่อว่าคนที่ได้รับบาดเจ็บนี้ไร้เหตุผลสิ้นดี!

ที่หัวไหล่มีความเจ็บปวดส่งผ่านมา เจิงผ่นชิวจึงขบกรามแน่น

"บาดแผลของข้าไม่ต้องให้เจ้าเย็บหรือก เจ้ารีบออกไป!" รับรู้ว่ามีแผ่นหลังของเขาแข็งเกร็งมากขึ้น บรรยากาศพลันตึงเครียด ใจของเขาก็อ่อนยวบลง จึงผ่อนน้ำเสียงลงในที่สุด "ออกไปเรียกหมอี่เข้ามา"

หมอี่หายไประหว่างชั่วครู่ว แม้แต่หมอี่เสี่ยก็หายตัวไปอีกคน เขาจะให้นางไปหาคนจากที่ใดอีก

คิดถึงชื่อเสียงของตนเองที่ถูกหว่านอี่ทำลายไป มู่ห้วนซิวก็รู้สึกปวดใจ แอบคิดในใจว่าเขาคิดว่าที่ข้าไม่หลบเลี่ยงความเข้าใจผิดเช่นนี้ ถือเป็นคนที่ไม่รู้ย่างอายอย่างนั้นหรือ

ไม่ใช่ไม่รู้ย่างอาย แต่เพราะตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าชาตินี้จะไม่แต่งงานกับใครจึงไม่มีอะไรให้หวง

ถ้าใจใสสะอาดจะกลัวอะไรกับโคลนตม

"บาดแผลของพี่เจิงหนังกถึงเพียงนี้ ถ้ายังไม่ทำแผลอีกเกรงว่าแขนข้างนี้ต้องพิการแน่นอน" สะกดความเจ็บปวดในใจแล้ว มู่ห้วนซิวก็พยายามทำให้เสียงพูดฟังดูราบเรียบ "พี่เจิงวางใจได้ ข้าเย็บเสร็จแล้วก็จะไป"

ไม่รู้เพราะเหตุใดทั้งที่ได้ยินเสียงนางราบเรียบเป็นปกติ แต่เจิงผ่านซิวกลับรู้สึกถึงความเจ็บปวดล้นฟ้าปกคลุมรอบตัวเขา ทำให้เขาทนไม่ไหวอยากเข้าไปเย็บวยยา อยากไปปลอบขวัญ ตรงหน้าปรากฏภาพในวันนั้นที่หมอี่บังคับให้เสี่ยจวินแต่งงานกับนาง เจิงผ่านซิวก็ใจสั้น ไซ้แล้ว จากท่าทีของข้า นางคงคิดไม่ถึงว่าข้ากำลังคิดเผื่อนาง กลัวจะทำให้นางเสื่อมเสียชื่อเสียง คิดว่าข้าก็เหมือนหลี่จวินที่ถูกนาง ความคิดนี้แล่นผ่าน เขาก็กลืนคำพูดที่ทะลักมาถึงปลายลิ้นลงไป

เมื่อคิดได้แล้ว เจิงผ่านซิวก็แอบหมิ่นตนเองในใจ อยู่ในสภาพ

อย่างนี้แล้ว ถ้าชื่อเสียงของนางจะเสียหายก็คงถูกฆ่าทำลายไปแล้ว กระจก แม้ตอนนี้จะหลบเลี่ยงก็เป็นเพียงการปิดหูขโมยกระดิ่งเท่านั้น เขาแอบทอดถอนใจ ช่างเถอะ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ฆ่าก็แต่งงานกับนางเลยแล้วกัน

ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เจิงฝานซิวจึงผ่อนคลายร่างลง เขายื่นมือไปหยิบน้ำเต้าสุรามา ใช้พินกัดจุกออก ดื่มกรึบๆ จากนั้นก็หลับตาลง ปล่อยให้มู่วันทิวเย็บแผลเขาไปที่ละเข็ม

ในความเจ็บบงนี้เวลาค่อยๆ ไหลไปตามมือของมู่วันทิวที่เย็บไปที่ละเข็ม

กระทั่งเย็บเข็มสุดท้ายเสร็จ บนหัวมู่วันทิวก็เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ นางกัตปลายใยต้นหม่อนจนขาด แล้วยกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อ มู่วันทิวหันไปมองแผลที่ตนเองเย็บปิดเบี้ยวเหมือนตะขาบนั้นแล้วก็หัวเราะออกมา "เข้าทำงานฝีมือไม่เป็นตั้งแต่เด็ก เย็บได้ไม่น่าดูเสียเลย เกรงว่าหลังจากบาดแผลที่หายแล้ว รอยแผลเป็นนี้จะต้องออกมาน่าเกลียดมากแน่"

มีชีวิตผ่านมาแล้วสองชาติ นางมีความสามารถพิเศษมากกว่าคนอื่นมากมายนัก แต่กลับทำงานฝีมือและทำอาหารไม่เป็น ซึ่งเป็นความสามารถสองอย่างที่คนเป็นภรรยาที่ดีและเป็นแม่ที่ดีควรจะมี ในใจจึงแอบเยาะเย้ยตนเอง ต่อให้มีชีวิตอีกกี่ชาติ สวรรค์ก็ไม่ยอมให้เข้าได้เป็นภรรยาที่ดีและเป็นแม่ที่ดีสินะ!

ทันใดนั้นนางก็รู้สึกอิจฉาหญิงสาวที่มีชีวิตเรียบง่ายเหล่านั้น แม้จะปรุงเครื่องหอมไม่เป็น ไม่มีความต้องการอะไรเป็นพิเศษ แต่กลับได้เป็นภรรยาที่มีความสุข

"ถ้ารอยแผลเป็นนี้ น่าเกลียดเกินไปจนข้าแต่งภรรยาไม่ได้ แม่นางไปก็แต่งงานกับข้าเถอะ ไม่อย่างนั้นเกรงว่าข้าคงต้องอยู่ตัวคนเดียวไปทั้งชาติแล้ว" เจิงฝานซิวหัวเราะเสียงสดใส กิ่งล้อเล่นให้สัญญาว่าจะแต่งงานกับนาง

แต่งงานกับเขา?

มือของมู่หวันซิวที่ถือขวดยาชะงักอยู่ตรงนั้น เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ จึงก้มหน้าลงทลายไปเขาต่อไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ปากก็พูดหยอกล้อ "ข้านะ ชาตินี้ไม่คิดจะแต่งงานกับใคร ถ้าภรรยาพี่เจิงแต่งภรรยาไม่ได้จริงๆ พวกเราก็นั้นไปอยู่ในเขาลึก สร้างบ้านอยู่ใกล้กัน ดูแลกันไปจนแก่เฒ่าก็พอ"

ไม่ว่าจะเป็นคำขอแต่งงาน ให้นางแต่งให้กับผู้อื่น เป็นภรรยาที่ดี หรือแม่ที่ดีนั้น สำหรับนางแล้วล้วนเป็นคำร้องขอที่มากเกินไป

ในชาตินี้นางไม่มีความสามารถพอจะไปรักใคร่คนหนึ่งตั้งใจอีกแล้ว
นางบอกว่านางจะไม่แต่งงานกับใคร!

เพราะความบริสุทธิ์ถูกตนเองทำลายไปหรือ หรือเพราะหลิจวิน?

คิดถึงท่าที่แข็งแกร่งของหลิจวินในอดีต เจิงฝานซิวก็หัวใจเต้นรัว เขาเรียกนางอย่างขมขื่น "แม่นางไป..." พยายามจะหมุนตัวกลับมามองหน้าของนาง

"พี่อย่าขยับตัว" มู่หวันซิวห้ามเขา "บาดแผลเย็บได้ไม่ตีไปแล้วยานี้ยังใส่ไม่ตีอีก ถ้ากลายเป็นหนองจนทำให้แขนข้างนี้พิการขึ้นมาเกรงว่าพี่คงจะแต่งภรรยาไม่ได้จริงๆ แล้ว!"

รู้สึกว่ามีไผ่ฝ่ามือเกร็งตัวในทันใด มู่หวันซิวก็ขมวดคิ้ว กำลังจะ

เอ่ยปาก เสียงพูดอย่างอึดอัดใจก็ดังมาเข้าหู

"น้องหลี่! เห็นหลี่จวินจับจ้องมู่หวนชีวิตที่อยู่ด้านหลังตนเอง เจิงผ่านชีวิต
จึงพูดเสริมอีกประโยค "นางกำลังทำแผลให้ข้า"

หลี่จวิน!

เขากลั้วมาแล้ว?

ร่างของมู่หวนชีวิตที่กำลังก้มหน้าทำแผลร่วนวายอยู่นั้นพลันชะงักไป
นางเงยหน้าขึ้นซ้ำๆ

เขายืนอยู่ตรงปากถ้ำ ตลอดร่างกำลังรับแสงตะวัน บนใบหน้าชาว
ปรากฏแสงทองอร่าม ดวงตายังคงเหมือนเดิม แต่มีความอ่อนล้าจากการ
รอนแรมเพิ่มเข้ามา

เขาคือหลี่จวินที่ไม่ได้พบกันมานาน เขากำลังจ้องนางไม่วางตา
สี่ตาประสานกันกลางอากาศ หัวใจมู่หวนชีวิตเกิดความขมขื่นเจ็บปวดขึ้น
อย่างไร้สาเหตุ รวากับเห็นญาติที่ไม่ได้เจอกันมานาน ในดวงตามีม่านน้ำ
ปกคลุมทันที นางจึงรีบหันหน้าไปทางอื่น

พยายามสะกดหัวใจที่อยากกระโจนไปหาเขาเอาไว้ มู่หวนชีวิตสะกด
ความรู้สึกตนเอง พยายามเบิกตา แล้วกดม่านน้ำกลับเข้าไป นิ้วมือ
แข็งเกร็งจึงค่อยขยับอย่างช้าๆ อีกครั้ง

"เจ้าออกไป" ไสยาเสร็จแล้ว มู่หวนชีวิตเพิ่งจะหยิบผ้าสมุนไพรขึ้นมา
ก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำจากบนหัว

นางจึงเงยหน้าขึ้น เห็นหลี่จวินกำลังยืนอยู่ข้างกายนางและขมวดคิ้ว
มองดูกิริยาไม่รีบร้อนของนาง

"บาดแผลของพี่เจิงยังไม่เสร็จเลย" มู่หวนชีวิตก้มหน้าลง กิริยานั้น

ยังคงไม่รีบไม่ร้อน แต่ในใจกลับบีบตัวแน่น นางถึงขั้นไม่กล้ามองตาหลีจวิน

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดทั้งที่กระทำทุกอย่างเปิดเผย ทั้งที่ยอมรับได้ทุกอย่าง แต่พอเผชิญกับหลีจวินที่มีความโมโหราวๆ นี้แล้ว นางก็รู้สึกอึดอัด ไม่อยากให้หลีจวินดูถูกนางด้วยเหตุนี้ คำพูดชี้แจงทะลักมาที่ริมฝีปากอยู่หลายครั้ง แต่ก็ล้วนถูกนางกลืนลงไป เพียงแค่เกร็งแผ่นหลังตนเองแล้วทำแผลต่อไปอย่างซ้ำๆ

"เจ้าออกไป" หลีจวินโน้มตัวลงมากดมมือของนางไว้

มู่หวันฉิวจึงเงยหน้าขึ้น "ท่าน..."

หลีจวินดึงผ้าสมนไพรไป "ซ้ำทำเอง"

"แม่นางไปออกไปก่อนเถอะ" เพียงคิดว่าภาพอันน่าอึดอัดใจเช่นนี้ถูกหลีจวินพบเห็นเข้าจึงรู้สึกว่าเป็นต้องชี้แจงสักหน่อย เจิงฝานฉิวจึงหันหน้าไป แล้วมองมู่หวันฉิวอย่างอ่อนโยน "ให้น้องหลีทำแผลให้ซ้ำก็พอ แม่นางไปไปรอที่ปากถ้ำเถอะ อย่าเดินไปไกลเด็ดขาด" น้ำเสียงอ่อนโยนฉายความห่วงใย

สัตว์ร้ายในเขาลึกปากว่างนี้มีมาก

หัวคิ้วหลีจวินที่เพิ่งคลายออกกลับขมวดแน่นอีกครั้ง

ดังเลเพียงครู่มู่หวันฉิวจึงค่อยๆ ลุกขึ้น "เช่นนั้นก็รบกวนพี่หลีแล้ว"

"พวกเราเป็นพี่น้องกัน ไม่มีอะไรรบกวน!" น้ำเสียงหลีจวินเคืองขุ่นนางเป็นอะไรกับเจิงฝานฉิว ถึงสิทธิ์อะไรมาพุดรบกวนแทนเขา

มู่หวันฉิวเฝ้าริมฝีปาก

"แม่นางไปออกไปก่อนเถอะ พวกเราอีกครู่ก็จะออกไป" เจิงฝานฉิวพุดเร่ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

มู่หวนฉิวฉีกยิ้ม "ได้ ข้าจะรออยู่ข้างนอก"
 เจิงฝานฉิวพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม "อย่าเดินไปไกลเด็ดขาด"
 เหลือบเห็นทั้งสองคนส่งรอยยิ้มสดใสให้กัน หลีจวินจึงเพิ่มแรงที่มีเอ
 เจิงฝานฉิวกัดฟันแน่น ร้องเจ็บปวดราวกับหมูถูกเชือด "ไอ้ย!"
 มู่หวนฉิวชะงักฝีเท้าเล็กน้อย แล้วรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"ข้ารับประกันว่าจะแต่งงานเป็นภรรยาเอกแล้ว" พันแผลเสร็จแล้ว
 เจิงฝานฉิวก็รับเสื้อตัวนอกที่หลีจวินยื่นมาให้

"ข้าได้ยินแล้ว" หลีจวินก้มหน้าลงเก็บกล่องยาเล็กในห่อผ้าของ
 มู่หวนฉิว เห็นน้ำเต่าสุราประณีตนั้นแล้ว เขาก็หยิบขึ้นมา ยิ่งมองยิ่งขมวดคิ้ว
 แน่น "แต่นางไม่ตอบตกลง"

"พวกเรา..." ลังเลสักครู่เจิงฝานฉิวก็พูดอย่างหนักแน่นว่า "ข้าต้อง
 รับผิดชอบนาง!"

เมื่อนั้นออกแรงทีหนึ่ง น้ำเต่ากระเบื้องเคลือบที่ประณีตพล้นแหก
 เป็นผงในทันที สุราขาวสีใสไหลลงมาตามร่องนิ้วของหลีจวิน ภายในถ้ำ
 ที่ไม่ใหญ่นี้มีกลิ่นสุราลอยคุ้ง

เจิงฝานฉิวหยุดมือที่สวมเสื้อผ้า มองดูผงฝุ่นในมือหลีจวินแล้วก็
 ปวดใจจนกลืนน้ำลาย "นั่นเป็นสุราจินหว่าชั้นเลิศ แม่นางไปตั้งใจเตรียม
 มาให้ข้าเชียวนะ"

หลีจวินก้มหน้าลงเก็บผ้าสมุนไพรที่ตกลงพื้นเข้ากล่องอย่างรวดเร็ว
 ปิดฝาแล้วหยิบกล่องยาขึ้นมา จากนั้นจึงหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก "นาง
 เป็นคนของข้านานแล้ว ไม่ต้องให้พี่รับผิดชอบ!"

"เจ้า..."

เจิงผานชีวิตตกตะลึง จากนั้นก็ขยับตัวไปยืนขวางหน้าหลี่จวิน แต่เป็นเพราะขยับแรงเกินไปจึงกระเทือนไปถึงแผลเจ็บไปถึงใจ เขากัดฟันแน่น มองหน้าหลี่จวินอย่างจริงจังแล้วพูดทีละคำ "นางเป็นสตรีที่ดี เป็นคนที่ควรค่าจะทำดีด้วยทั้งชีวิต" เขาพูดแล้วก็เหมือนจะเข้าใจเรื่องราว ที่มู่ห้วนชีวิตพูดว่าชาตินี้จะไม่แต่งกับใคร คงเป็นเพราะคนตรงหน้านั้นกระมัง

ไม่นานมานี้ไม่เสียดี้กั้งโกล้มมาขอไกล ขอให้เขาช่วยโรงงูไปเหยียเห็นได้ชัดว่าเพราะหลี่จวินตรงหน้าผู้ที่ไม่ยอมออกมือเข้าช่วย โม่อิวเองก็เคยบีบบังคับให้หลี่จวินแต่งกับนาง ทำให้หลี่จวินเกิดความรู้สึกต่อต้านขึ้นมา ตอนนี้อย่างมาเห็นภาพไม่น่าดูเช่นนี้อีก แม้หลี่จวินจะแต่งงานกับนางจริง แต่อีกฝ่ายจะดีต่อนางแน่หรือ

ความคิดนั้นแล่นผ่าน เจิงผานชีวิตจึงหมุนตัวไปขวางหน้าหลี่จวินเอาไว้ "แต่งกับนางแล้ว แต่ถ้าทำดีต่อนางไม่ได้ ทางที่ดีเจ้าก็ทิ้งความคิดนี้ไปเสียดีกว่า ข้าเคยบอกแล้วว่าเรื่องนี้ข้าจะรับผิดชอบเอง ข้าจะแต่งงานกับนาง!"

แววตาหลี่จวินเย็นชา เปล่งประกายเย็นเยือกออกมาทันที ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า "ข้าจะอย่างไรกับนางนั้นไม่ต้องให้พี่มากังวลใจหรอก!" จากนั้นก็ก้าวยาวออกไป

"เจ้าหยุดนะ!" เจิงผานชีวิตหมุนตัวกลับมาทันใด คำพูดออกจากปากแล้ว เขาก็ตะลึงไป นึกขึ้นได้ทันใดว่า คบหากับหลี่จวินมานานถึงเพียงนี้ แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่เขาเห็นคนผู้เป็นเสมือนเทพที่แม่ภูเขาไต้ซานถล่มก็ยังไม่เปลี่ยนสีหน้าคนนี้ วันนี้นักลับซึกสีหน้าใส่เขา และอารมณ์ก็เหมือนจะควบคุมไม่อยู่ อีกฝ่ายแทบจะโกรธเกรี้ยวอยู่แล้ว

เพราะนางหรือ...

เห็นที่นั่งหลังจะเก็บนางไว้ในใจแล้วจริงๆ ความคิดนี้แล่นผ่าน
เจิงผ่านชีวิตก็สิ้นคำพูดที่ข้างลิ้นลงไป แล้วหันมาพูดว่า "ข้า... ข้าบาดเจ็บอยู่!"

ยามนี้เขาเป็นคนบาดเจ็บ หลีกวินควรจะมีเมตตา ช่วยเขาสวมใส่
เสื้อผ้าแล้วประคองเขาออกไปสิ

"ข้าพ้ไม่ได้บาดเจ็บ!" ผ่านไปครู่ใหญ่ปากถ้าก็มีเสียงเย็นชาดัง
ลอยมา

เดินออกจากปากถ้าแล้ว เกร่างคนที่ยื่นหันมาทางปากถ้าก็ทำให้
มู่หวนชีวิตตกใจ นางเอามือจับหินตรงปากถ้า แล้วจ้องตรงไป เขาคือหวังซี
ที่ก่อนหน้านี้นางได้ค้นหาทั่วทั้งคฤหาสน์ตระกูลไปแล้วก็ยังไม่เจอตัว
นางจึงเดินเข้าไปถามว่า "เหตุใดเจ้ามาอยู่ที่นี่"

หวังซีโค้งคำนับ "บ่าวรับคำสั่งให้คุ้มครองแม่นางไป!"

"คุ้มครองข้า?" เห็นเขาพูดอย่างหนักแน่น มู่หวนชีวิตก็รู้สึกเคืองชุ่น
"ข้าอยู่คฤหาสน์ตระกูลไปแล้วโยไม่เห็นเจ้า..." เสียงพูดชะงักไปทันใด "เจ้า
สะกดรอยตามข้ามาที่ถ้ำนี้หรือ"

ไม่เช่นนั้น...เขาจะมารอนางที่นี่ได้อย่างไร

"บ่าวรับคำสั่งเพียงคุ้มครองความปลอดภัยของแม่นางไป ไม่ได้ให้
มารับคำสั่งจากแม่นางไป..." หวังซียึดดอกพูดโดยไม่เหลือบมองนาง

นี่เป็นคำสั่งของหลีกวินจริง ด้วยเกรงว่ามู่หวนชีวิตจะสั่งพวกเขาให้
ออกไปทำงาน แล้วข้างกายนางไม่มีคนอยู่จะเป็นอันตรายได้ หลีกวินจึง
มีคำสั่งเด็ดขาดให้พวกเขารับผิดชอบคุ้มครองมู่หวนชีวิตเท่านั้น รับปากว่า

จะไม่ห่างจากข้างกายนางแม้แต่ชั่วขณะเดียว เรื่องอื่นทุกอย่างล้วนไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขา ไม่เพียงแต่ผู้หญิงชั่วชีวิตแม้แต่นายท่านหลีกี่สิ่งพวกเขาไม่ได้ ดังนั้นก่อนหน้านี้อำนาจให้ผู้หญิงชั่วชีวิตนำคนไปตะโกนเรียกจนคอแตก หวังซี้กับบอวีจี้ก็ได้แต่หลบอยู่บนหลังคาฝ้าดูความคิดคักคักโดยที่ไม่ยอมออกมา จนกระทั่งผู้หญิงชั่วชีวิตขึ้นรถม้าออกจากคฤหาสน์ตระกูลไปแล้ว พวกเขาจึงตามติดออกมา...

"เจ้า..." ในใจผู้หญิงชั่วชีวิตเคร่งเครียด ผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้ผ่อนคลายใจ "ช่างเถอะ" นางถอนเสียงลง "ถึงข้าจะสั่งพวกเจ้าไม่ได้ก็จริง แต่พวกเจ้าตามข้ามาจนถึงที่นี่ เห็นคุณชายเจิ้งได้รับบาดเจ็บแล้ว เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่เข้าไปช่วย"

หากพวกเขายอมออกหน้าก็คงไม่ถูกหลีกี่จินเห็นภาพน่าอึดอัดใจเช่นนั้น

ไม่รู้เพราะเหตุใดเพียงคิดว่าจะถูกหลีกี่จินตักตนเองด้วยเหตุนี้หัวใจผู้หญิงชั่วชีวิตก็เกิดความรำคาญใจอย่างไร้สาเหตุ

"คุณชายใหญ่สั่งเอาไว้ บ่าวรับผิดชอบคุ้มครองแค่ความปลอดภัยของแม่นางไปเท่านั้น จะไม่ยุ่งเกี่ยวงานใดของแม่นางไป" หวังซี้พูดอย่างเต็มปาก

นั่นคือเห็นคนจะตายก็ไม่ช่วยหรือ!

มองหวังซี้ที่เซิดหน้าพลางยึดอกมองตรงแล้ว ผู้หญิงชั่วชีวิตก็อยากจะลองเคาะหัวเขาดูว่าทำจากไม้มาหรือไม่ เหตุใดไม่รู้จักรักคังลงบ้างเลย ปล่อยให้นางที่เป็นหญิงไปทำแผลให้ชายฉกรรจ์ ทำให้หลีกี่จินต้องเข้าใจผิด

ผู้หญิงชั่วชีวิตริมฝีปากขยับ อยากจะสอบถามต่ออีกสองสามประโยค

แต่ก็รู้สึกว่าคุณคนประเภทนี้ไม่มีอะไรให้พูดด้วยจริงๆ นางจึงถอนหายใจแล้วก้าวเท้าเดินลงเขาไป หากอยู่ต่อหน้าหวังซีต่อ นางคิดว่าตนเองคงทนไม่ไหวจนต้องดำคนออกมาแน่

"แม่นางไปหยุดก่อน" หวังซีขยับมาขวางหน้านาง "คุณชายใหญ่สั่งให้บ่าวคุ้มครองแม่นางไป ให้แม่นางไปรอเขาอยู่ตรงนี้ขอรับ"

หลี่จวิน?

มู่หวนชีวขมวดคิ้วแล้วเอ่ยปากถาม "พี่หลี่ตามมาถึงที่นี่ได้อย่างไร"

"ยามที่หน่วยงาตระกูลหลี่มีความเคลื่อนไหว พวกเราล้วนทิ้งเครื่องหมายพิเศษเอาไว้" หวังซีพูดชี้แจง "คิดว่าคุณชายใหญ่ที่เดินทางกลับมาแล้วไม่พบแม่นางไป จึงได้ตามเครื่องหมายที่บ่าวทิ้งเอาไว้มา"

หวังซีเดาไม่ผิด พอหลี่จวินกลับถึงแคว้นต้าโจวก็ได้ยินเรื่องมู่หวนชีวถูกคนไล่ฆ่า ด้วยความกังวลเขาไม่กล้าเสียเวลารีบรุดเดินทางกลับมาทันที เข้าเมืองต้าเยี่ยแล้ว แม้แต่บ้านก็ไม่กลับไป กลับตรงไปที่คฤหาสน์ตระกูลไป ใครจะรู้ว่าไปถึงแล้วจะกลายเป็นเสียเปล่า

พวกหลั่นเซียงล้วนไม่รู้วามู่หวนชีวไปที่ใด

ดังนั้นหลี่จวินจึงเดินตามเครื่องหมายที่หวังซีทิ้งไว้ตลอดทางจนมาถึงที่นี่ ได้ยินหวังซีพูดวามู่หวนชีวอยู่ในถ้ำ เขาจึงเดินเข้าไป เห็นภาพที่เจิงฝานชีวสัญญาจะแต่งงานกับมู่หวนชีวเข้าพอดี ความโกรธเกรี้ยวในใจแคคคิดก็รู้ได้ เขาไม่ยอมให้มู่หวนชีวอยู่กับเจิงฝานชีวที่สวมเสื้อไม่เรียบร้อยจึงไล่นางออกมานอกถ้ำ แต่ก็กลัวว่านางจะเดินหายไปจึงใช้เสียงลับสั่งหวังซีให้เฝ้ามู่หวนชีวรอเขาอยู่ข้างนอก

ให้นางรอเขาอยู่ตรงนี้?

ได้ยินคำพูดของหวังซี มู่หวนชีวิตก็หันหน้าไปมองเขา คิดถึงก่อนหน้า
นี่ที่อยู่เยียบบาดแผลให้กับเจิงฝานชีวิตตามลำพังแล้วถูกหลี่จวินมาเห็นเข้า
นางยอมไม่มีความกล้ามากพอจะอยู่ตรงนี้เพื่อรอพวกเขาสองคนออกมา
แน่นอน นางจึงตัดสินใจพูดว่า "เจ้าแฉ่งพี่ลี้กับพี่เจิงที่ว่าคุณหาสน์ตระกูล
ไปยังมีงานรออยู่ ข้าต้องกลับไปก่อน" พูดจบก็เดินอ้อมตัวหวังซีจะลงเขา
ต่อไป

"คุณชายใหญ่สั่งให้แม่นางไปรอเขา..." หวังซีขยับตัวไปขวางมู่หวนชีวิต
เอาไว้

คุณชายใหญ่สั่ง คุณชายใหญ่สั่ง เขาช่างเชื่อฟังคำสั่งเสียจริง!

ไฟโทะสะของมู่หวนชีวิตปะทุออกมาในที่สุด "คุณชายของเจ้าจะมาอยู่
กับข้าไม่ได้หรอกนะ!" พูดจบ เห็นหวังซีขวางทางไม่ยอมถอยให้ มู่หวนชีวิต
จึงเอี้ยวตัวเดินเข้าพุ่มไม้ด้านข้าง แล้วเดินมุ่งไปทางป่าทึบ

นางเคยหนีเอาชีวิตรอดคนเดียวในป่าลึกมาก่อน ผ่านวันเวลาที่
เรียกฟ้าฟ้าไม่ฆาน เรียกดินดินไม่พูดเช่นนั้นมาแล้ว นางจึงไม่สนใจหาก
จะต้องเดินผ่านป่านี้ไป

"แม่นางไปช้าก่อน...แม่นางไป..." คาดไม่ถึงว่ามู่หวนชีวิตโมโหแล้ว
จะเดินเข้าพุ่มไม้ไปอย่างนี้ ในนั้นมีหนามอยู่ทั่ว ทั้งมีงูหนอนปนเปื้อนตราย
อย่างมาก ในป่านั้นทั้งทึบและครึ้ม เห็นมู่หวนชีวิตเดินเข้าไปในนั้นแล้ว
จะห้ามก็ห้ามไม่ได้ ขวางก็ขวางไม่ได้ อย่างไรก็ตามหญิงก็ไม่ควรเข้าไปใกล้กัน
หวังซีไม่กล้าเข้าไปอ้อมมู่หวนชีวิตออกมา เขาจึงทำได้เพียงตะโกนเรียกอย่าง
ร้อนใจอยู่ด้านหลังมู่หวนชีวิตเท่านั้น

เห็นมู่หวนชีวิตสองมือแหวกพุ่มไม้ยิ่งเดินยิ่งลึกจนจะหายลับเข้าไป

ในพุ่มไม้แล้ว หวังซี้จึงหันหน้าไปมองในถ้ำ สุดท้ายก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
แอบคิดในใจว่าสนใจอะไรมากไม่ได้แล้ว ข้าตามแม่นางไปไปก่อนอย่า
ให้เกิดเรื่องจะดีกว่า... คิดถึงตรงนี้หวังซี้ก็หันหน้ากลับมา กำลังคิดจะเดิน
ตามมู่หวันชิวไป ทว่าพอซ้อนตาขึ้นแล้วก็ต้องตกใจ

รอบข้างเงียบสนิท ได้ยินเพียงเสียงลมเอื่อยพัดพุ่มไม้ไหว มีเงาร่าง
ของมู่หวันชิวเสียที่ใด

นางไม่มีวิชาตัวเบา เป็นแค่หญิงอ่อนแอ เวลาแค่เพียงพริบตานี้จะ
ไปที่ใดได้เล่า

เพียงชั่วครู่หวังซี้ก็มีเหงื่อเม็ดเต็มตัว

เขากระโดดลอยตัวเข้าไปในพุ่มไม้ "แม่นางไป! แม่นางไป!" ปากร้องตะโกน เขาเดินหาไปมาในพุ่มไม้อยู่สามสี่รอบ กระทั่งพุ่มไม้ถูกเหยียบจนราบไปหมดแล้วก็ยังไม่พบเงาร่างของมู่หวันชิวสักที

115

ทางด้านมู่หวันชิวนั้น เป็นเพราะหนึ่งปีมานี้อยู่สุขสบายจนเคยชิน ตอนนี่เพียงแค่เดินเข้าพุ่มไม้เพียงไม่กี่ก้าว เสื้อผ้าก็ถูกหนามเกี่ยวขาด ผ่าเท้าถูกรากที่โผล่ออกมาชูดจนเจ็บ หันไปมองทางภูเขาที่คิดเคี้ยว นั้น แล้ว มู่หวันชิวก็รู้สึกว่านั้นเป็นเส้นทางที่กว้างใหญ่เหลือเกิน!

นางรู้สึกเสียใจกับความกล้าของตนเอง จึงส่ายหน้าพลางถอนหายใจ เป็นคนมาแล้วถึงสองชาติ แต่ข้าก็ยังมุ่มบ่่ามอยู่เช่นนี้ มิน่าเล่าตอนนั้น พี่หลี่จึงไม่ยอมเชื่อข้า เห็นหวังซีที่ถูกทิ้งไว้ด้านหลังกำลังเหม่อมองถ้ำอยู่ มู่หวันชิวก็แอบแหวกพุ่มไม้เดินลงทางภูเขาไป

เดินไปบนทางใหญ่ดีกว่า ใ้รู้ว่าจะถูกบีบคั้นเหมือนกับเมื่อก่อนนี้ เสียหน่อย นางไม่จำเป็นต้องทำให้ตนเองลำบาก

ใครจะรู้ว่าเพิ่งเดินไปได้เพียงสองก้าว ทั้งที่คิดว่าเหยียบไปบน พื้นหญ้าเขียวขจี แต่กลับกลายเป็นเหยียบไปบนอากาศ ร่างของมู่หวันชิว

ร่วงลงไปในพื้นที่

หลุมพราง!

หลุมพรางของนายพรานล้วนเป็นแผ่นเหล็กหรือหนามแหลมที่ทำมาจากเหล็ก หากตกลงไป คนก็จะกลายเป็นตะแกรงมีรูทันที เคยอาศัยอยู่ในบ้านหมาจู้เออร์ที่อาศัยการล่าสัตว์เลี้ยงชีพมาก่อน มู่ห้วนชีวจึงรู้จักหลุมพรางนี้

ความคิดนี้แล่นผ่าน นางก็รวบรวมกำลัง สองมือพายคว้าไปสองข้าง อยากจะยึดอะไรไว้แล้วปีนกลับขึ้นไป แต่ว่าสองข้างนั้นล้วนเป็นหญ้าป่า ลื่นมือ เพิ่งคว้าได้ก็หลุดมือแล้ว อย่างนี้จะช่วยนางได้อย่างไร

ร่างจึงหล่นลงไปอย่างควบคุมไม่ได้

มู่ห้วนชีวหลับตาลงอย่างสิ้นหวัง ในครั้งนี้นางอยากจะหนีพ้นความตายได้แล้ว

เหนือความคาดหมายของมู่ห้วนชีว หล่นลงไปอยู่ยาวนานกลับได้ยืนเสียงดังตุ้ม ร่างของนางตกลงไปในบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ความหนาวเหน็บแห่งทะเลกระดูก นางได้สติตื่นมาจากความมึนงงในพื้นที่ ว่ายนํ้าหลายทีจนโผล่พ้นผิวนํ้า อาศัยแสงแดดจุดเล็กๆ ที่ส่องลงมาจากด้านบนจึงพบว่าตนเองหล่นลงมาในบ่อน้ำที่มีหน้ากว้างสามจั้งแห่งหนึ่ง รอบด้านเป็นผนังที่มีตะไคร้เขียวขึ้นเต็ม

เงยหน้าขึ้นมองไปก็เห็นว่าเพดานถ้ำนั้นสูงมากกระทั่งมองไม่เห็นปากถ้ำที่เพิ่งหล่นลงมา มีเพียงแสงแดดเป็นจุดเล็กๆ ตกกระทบบนร่างนางราวกับเป็นดวงดาว

ไม่ใช่หลุมพรางของนายพราน แต่เป็นเหวลึกที่แทบมองไม่เห็น

ปลายยอด

ผ่านไปครู่ใหญ่ มู่หวนชีวิตจึงได้สติคืนมา นางพยายามใช้มือแหวก
ฝืนน้ำแล้วตะโกนเสียงดังว่า "ข้ายังไม่ตาย!"

มู่หวนชีวิตพยายามว่ายกลับไปขึ้นฝั่ง เมื่อตวัดน้ำจนเกิดเสียงดังไปทั่ว
ตะไคร่น้ำริมฝั่งลื่นมาก นางลื่นล้มไปหลายครั้ง กว่าจะปีนขึ้นไปอยู่บนหินที่
ค่อนข้างแห้งก้อนหนึ่งได้ในที่สุด นางพาดตัวอยู่บนนั้น ไม่ขยับเขยื้อน

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่

นิ้วมือนางเริ่มขยับ ไม่นานนางก็ค่อยๆ ปีนหินก้อนใหญ่ขึ้นมา

"พี่หลี่! พี่หลี่!"

"หวังซี! หวังซี!"

ยืนอยู่บนก้อนหินแล้ว มู่หวนชีวิตก็เงยหน้าตะโกนไปทางปากบ่อ
เสียงนั้นดังสะท้อนไปทั่วรอบแล้วรอบเล่า

ไม่รู้ว่าตะโกนอยู่นานเท่าใด กระทั่งตะโกนจนเหนื่อยแล้ว มู่หวนชีวิต
จึงหยุด นางเหม่อมองไปทางปากบ่อ พบว่าที่นั่นเงียบสนิท มีเสียงสะท้อน
เสียที่ใด รอบด้านเงียบงันอย่างน่าประหลาด ทำให้คนเกิดความรู้สึกกลัว
อย่างไร้ขอบเขต

มู่หวนชีวิตลูบผนังบ่อตรงหน้าไปที่ละน้อย บนนั้นมีตะไคร่เกาะอยู่เต็ม
ทั้งชุ่มชื้นมากจนลื่นมือ จะมีที่ให้นางวางเท้าได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
ปากบ่อที่มองไม่เห็นปลายยอดคนนั้น ด้วยวรยุทธ์อันน้อยนิดที่นางฝึกมาจาก
อาจารย์สอนวรยุทธ์แล้ว หากคิดจะปีนกลับขึ้นไปทางเดิมก็คงไม่ต่างอะไร
กับการปีนขึ้นสวรรค์

"ถึงอย่างนั้นก็อยู่รอดความตายเช่นนี้ไม่ได้" พุดพิมพำกับตนเองแล้ว

ผู้หญิงนั้นก็มองสำรวจไปรอบด้าน

สายตาเลื่อนไปยังฝั่งตรงข้ามของบ่อ ดวงตานางพลันเปล่งประกาย
ริมฝั่งตรงข้ามมีบันไดหินอยู่ ทางคดเคี้ยวนั้นยื่นยาวไปในความมืด

ที่นั่นจะมีทางออกหรือไม่

ความคิดนี้แล่นผ่าน ผู้หญิงนั้นก็ผุดลุกขึ้นมา

เสื้อผ้าของนางเปียกหมดแล้ว แม้จะอยู่บนฝั่งก็ย้งหนาวเข้ากระดูก
ผู้หญิงนั้นไม่คิดอะไรให้มากอีก นางกัดฟันแน่นแล้วกระโดดตมลงน้ำ
พยายามว่ายไปให้ถึงอีกฝั่งหนึ่ง

บนบันไดหินนั้นเป็นปากถ้ำ ไม้รู้ว่าจะทะลุไปที่ใด

แต่ไม่ว่าจะทะลุไปทางใด ขอเพียงได้ลองดูก็ยังดีกว่ามานั่งรอความตาย
เช่นนี้

ทำสัญลักษณ์ไว้ที่ปากถ้ำแล้ว ผู้หญิงนั้นก็โค้งตัวจะเดินเข้าไป ในถ้ำ
สูงกว่าตัวคน แต่เป็นเพราะข้างในมืดสนิทและตนเองไม่มีหลักจุดไฟ
ผู้หญิงนั้นจึงแนบตัวไปกับผนังด้านหนึ่งแล้วลองเดินเข้าไป เดินไปไม่กี่ก้าว
นางก็หยุด แล้วก็ล้มจึกผ้าจากกระโปรงยาวมาหนึ่งชิ้น ใช้พันก้นเป็นแถบ
ยาวหลายแถบ แขนงไว้บนผนังตลอดทาง

ผู้หญิงนั้นเดินไปอย่างไร้ริ้วแรง ตอนแรกย้งหนาวจนฟันกระทบกัน
แต่ยามนี้นางกลับค่อยๆ มีเหงื่อผุด ฟิงผนังหินที่ชื้นลื่นพลางหายใจหอบ
เงยหน้าขึ้นมองความมืดที่ไร้ขอบเขตนั้นแล้วก็รู้สึกท้อแท้ นึกอยากจะกลับ
ออกไป ด้านหลังก็เป็นความมืดอันไร้ขอบเขตเช่นกัน ลังเลสักครู่ผู้หญิงนั้น
จึงเดินต่อไปข้างหน้าอย่างไม่สนใจเรื่องใดอีก

ไม่ว่าจะเดินไปนานเท่าใด นางจึงเห็นว่าที่ด้านหน้ามีแสงสว่างลอด

เข้ามา มู่หวันฉิวหัวใจเต็นแรง

มีแสงก็แสดงว่าสามารถออกไปข้างนอกได้!

ไม่รู้ว่าไปเอาเร็วแรงมาจากที่ใด นางก้าวเท้ารีบเดินไปข้างหน้า
วิ่งออกไปไม่กี่ก้าวก็เหมือนได้ยินเสียงคนลอดเข้ามา

ออกไปได้จริงๆ! มู่หวันฉิวแอบคิดในใจอย่างยินดี กำลังจะก้าวเท้า
ไป ทันใดนั้นก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้น นางจึงหยุดฝีเท้า

อาศัยแสงสว่างที่มีมากขึ้น มู่หวันฉิวก็สามารถมองเห็นสภาพ
รอบข้างได้แล้ว นางอยู่ในถ้ำที่มีความกว้างเพียงสามจี้สูงกว่า ข้างหน้า
ราวหนึ่งจี้เป็นทางเลี้ยว แสงสว่างมาจากทางนั้น แสงกะพริบวูบวาบ
เห็นได้ชัดว่ามีคนจุดคบไฟ

มู่หวันฉิวลดีทำให้เบาลง แล้วค่อยๆ เดินขึ้นหน้าไปอย่างระมัดระวัง
กระทั่งมาถึงตรงทางเลี้ยว นางเพิ่งเดินออกไปก็ต้องรีบหัดตัวกลับมา
แนบร่างติดไปกับผนังถ้ำ

ด้านในเป็นถ้ำกว้างอีกแห่งหนึ่ง คนชุดดำสองคนกำลังถือคบไฟ
ค้นหาไปทั่ว

"ได้รับบาดเจ็บหนักออกออกอย่างนั้น เขาหนีไปได้ไม่ไกลแน่นอน
ต้องซ่อนตัวอยู่ในเขาแห่งนี้แน่ๆ" เสียงคนผู้หนึ่งพูดขึ้น

"แปลกจริง ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้ พวกเราก็ค้นจนแทบจะทั่วทั้ง
เขาแล้ว" อีกเสียงหนึ่งพูดขึ้น

"ค้นให้ละเอียด บนตัวเขาซ่อนจุดหมายลับที่นายท่านส่งให้กับ
ใต้เท้าสวีอยู่ เรื่องนี้จะผิดพลาดไม่ได้ นายท่านมีคำสั่งลับมาว่าจำเป็นต้อง
เห็นคน ตายต้องเห็นศพ!" เสียงของคนก่อนหน้าพูด

"เจ้าว่าเขาจะถูกคนช่วยไปแล้วหรือไม่ เอ?" เสียงนั้นชะงักไปทันใด
"ข้างหน้ามีปากถ้า คุณชายรองตระกูลเจิงจะซ่อนอยู่ข้างในหรือไม่!"

"ดับไฟเสีย" อีกเสียงหนึ่งรีบพูดสั่ง

สิ้นเสียงพูด มู่หวนชิวก็รู้สึกว่ตรงหน้าพลันมืดลง จากนั้นรอบด้าน
ก็เงียบสนิท นางได้ยินเสียงฝีเท้าคนกำลังเดินมาทางนี้อ่างชัดเจน

นั่นคือคนของอิงอ๋อง!

พวกเขากำลังค้นหาเจิงฝานชิวที่บาดเจ็บหนัก

ได้ยินคำว่า 'คุณชายรองตระกูลเจิง' หัวใจมู่หวนชิวก็ลอยสูงจนถึง
คอหอย หัวใจเต้นรัว ขนาดนางซ่อนตัวอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลไป พวกเขา
ยังอยากจะมาลอบฆ่านางถึงที่บ้าน หากได้เจอกับพวกเขาที่นี่ นางจะยังมี
ชีวิตรอดได้อีกหรือ

แต่ว่า...พวกเขาอยู่ใกล้แค่นี้ นางจะไปซ่อนตัวที่ใดได้

"อาชิว...อาชิว..."

ขณะกำลังรื้อนรน เสียงของหลี่จวินก็ดังลอยมา

พอมู่หวนชิวหันหน้ามา นางก็เห็นว่าตรงทางเดินมีร่างสีขาวร่างหนึ่ง
กำลังถือคบไฟเดินเข้ามา นางรู้สึกได้ถึงบรรยากาศอันตึงเครียดที่ด้านหลัง
มู่หวนชิวตกใจจนพูดอะไรไม่ออก นางโบกมือให้หลี่จวินไม่หยุด

เพียงมองก็เห็นนางแล้ว เสียงของหลี่จวินจึงยินดีเป็นพิเศษ เขารีบ
ลอยตัวเข้ามาหา "อาชิว..."

รู้สึกว่ผ่นิ่งหนึ่ที่ด้านหลังสิ้นสะเทือน มู่หวนชิวจึงร้องอย่างตกใจ
"พี่หลี่ระวัง!"

น่าเสียดายที่สายเกินไปแล้ว

สิ้นเสียงของนางก็ได้ยินเสียงดังครืน หินก้อนใหญ่บนหัวพากันตกลงมาราวกับแผ่นดินไหวภูเขาเคลื่อน

แย้แล้ว! มู่หวันฉิวแอบคิดในใจ แล้วหลับตาลงทันที

พูดซ้ำ แต่การเคลื่อนไหวกลับเร็วกว่า มู่หวันฉิวเพิ่งจะหลับตาลงร่างนางก็ถูกแรงหนึ่งผลักไปอีกข้าง จากนั้นก็ลอยเข้าสู่อ้อมกอดอันแข็งแรงอบอุ่น ท่ามกลางเสียงดังจนหูแทบหนวก นางรู้สึกเหมือนตนเองอยู่บนเมฆถูกคนอุ้มหลบไปทางโน้นที่ทางนี้ที่

มู่หวันฉิวตกใจจนจับเสื้อคนผู้นั้นไว้แน่น ไม่กล้าลืมตา

เสียงทุกอย่างค่อยๆ หายไป...

"อาชีวะไม่เป็นไรใช่ไหม" ได้ยินเสียงที่คุ้นเคยแต่แปลกหูอยู่บ้างเหนือหัว มู่หวันฉิวจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น

หลี่จวินกำลังมองตาของนางด้วยความอบอุ่น ในดวงตาเขาเหมือนฉายความหวาดกลัวออกมา

อีกนิดเดียว เขาก็จะเสียนางไปแล้ว

"พี่หลี่! มู่หวันฉิวน้ำตาไหลพราก "ข้ายังมีชีวิตมาเห็นหน้าพี่..." มู่หวันฉิวชบหน้าแนบอกหลี่จวิน กอดเขาไว้แน่น รวากับมีเพียงการทำเช่นนั้นี่นางจึงรับรู้ถึงการคงอยู่ของชีวิตได้...ตนเองยังมีชีวิตอยู่

"ไม่เป็นไรแล้ว อาชีวะไม่เป็นไรแล้ว" หลี่จวินตะหลังนางปลอบประโลมเบาๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่มู่หวันฉิวจึงสงบสติลงได้พบว่าตนเองกอดหลี่จวินแน่น ใบหน้าก็แดงก่ำ นางจึงผลักหลี่จวินออกแล้วกระโดดลงพื้น

หลี่จวินขยับมือ ด้วยอยากจะทำนางต่อไป แต่แล้วก็ค่อยๆ

คล้ายมือลง "โชคดีที่อาชีวะทิ้งสัญลักษณ์ไว้ระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่มั่นใจว่าเจ้าจะคลำทางมาจนถึงที่นี่ ต่อไปอาชีวะอย่าใจกล้าทำเรื่องอย่างนี้อีกเด็ดขาด!" น้ำเสียงหวาดหวั่นฉายความเด็ดขาดราวๆ

คิดถึงความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นในใจเมื่อครู่นี้ได้ยินหวังซิบบอกว่า นางหายตัวไปนั้น จนถึงตอนนี้หลี่จวินก็ยังคงรู้สึกหวาดหวั่นใจไม่หาย

"ข้ารู้แล้ว..." มู่หวนซิวเชื่อฟังราวกับนกน้อยที่คอยฟังพาดคน

ครั้งนี้ที่ตกอยู่ในอันตรายเป็นเพราะความใจกล้าของนาง

รู้สึกว่ารอบด้านเงียบลงอย่างน่าประหลาด มู่หวนซิวพลันเกิดความรู้สึกขึ้นในใจ ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าในถ้ำนี้น่าจะมีคนอยู่อีกสองคน นางจึงเอ่ยปากพูดอย่างตกใจ "ในถ้ำนี้ยังมีคนอื่นอีกสองคน..."

"พวกเรารีบไปกันเถอะ!" หลี่จวินดึงตัวนาง กำลังจะขยับตัวก็ได้ยินเสียงหัวเราะร่วนดังมาจากนอกถ้ำ "อย่าจนรองเท่าหลี่จี้ก็ไม่ได้ผู้พบพานจริงๆ อิงอ๋องให้รางวัลล้านตำลึง ต้องการหัวของคุณชายหลี่กับปรมาจารย์ไป คุณชายหลี่ก็ส่งตัวเองมาที่บ้าน วันนี้พวกเราสองพี่น้องคงรวยแล้ว"

อีกเสียงหนึ่งพูดขึ้น "ตอนนี้คิดจะหนีก็สายไปแล้ว"

สิ้นเสียงพูดก็ได้ยินเพียงเสียงดังครืน ปากถ้ำด้านหน้าถูกหินก้อนใหญ่กองหนึ่งปิดไว้ ภายในถ้ำมืดสนิทในทันที

"ว้าย!" มู่หวนซิวหลุดเสียงร้องตกใจ แล้วจับตัวหลี่จวินไว้แน่น

หลี่จวินอุ้มมู่หวนซิวขึ้นมา ร่างนั้นขยับกระโดดลอยตัวออกไป ราวหนึ่งจั้ง เท้าเพิ่งจะแตะพื้นก็ได้ยินเสียงตรงที่ยืนเมื่อครู่มีเศษหินตกลงมา ผ่านไปครู่ใหญ่ในถ้ำจึงเงียบเสียงลง

รอนานไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก หลี่จวินถึงวางตัวมู่หวนซิวลงใน

ความมืด แล้วควักกลักจุดไฟออกมา

"ปากถ้าถูกปิดตายแล้ว!" พอมีแสงสว่าง มู่ห้วนชีวิตก็มองไปทางปากถ้า ปากถ้าที่เดิมไม่ใหญ่อยู่แล้วยามนี้ถูกหินก้อนใหญ่กองหนึ่งปิดอุดทางแน่นอน เมื่อหันหน้ากลับมามองปากถ้าที่ตนเองเดินมา ปากถ้าตรงนั้นก็ถูกหินก้อนใหญ่กองหนึ่งอุดเอาไว้ซึ่งเกิดจากการต่อสู้ของหลี่จวินกับทั้งสองคนเมื่อครู่

พวกเขาถูกขังไว้แล้ว!

"พวกเราออกไปไม่ได้แล้ว" ภายใต้อันแสงไฟปริบหรี่ มู่ห้วนชีวิตมีสีหน้าซีดขาว

"ข้าจะลองดู" หลี่จวินพูดพลางพามู่ห้วนชีวิตลอยตัวมาที่ปากถ้าแล้วยื่นคบไฟให้นาง จากนั้นก็เดินพลังซัดฝ่ามือไปที่ปากถ้า

ได้ยินเพียงเสียงดังครืน ก้อนหินที่กองเต็มปากถ้าพากันกลิ้งออกไปด้านนอก มู่ห้วนชีวิตถึงขั้นรับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือนใต้ฝ่าเท้า หัวใจนางเต้นแรง รอคจนเสียงหายไปแล้ว มู่ห้วนชีวิตก็ยื่นหน้ามองจากทางแผ่นหลังของหลี่จวิน แต่แล้วก็ต้องรู้สึกผิดหวัง

แม้หินก้อนใหญ่ที่ปากถ้าจะถูกหลี่จวินผลักไกลออกไปสามสี่องศา ทางเดินกว้างสามสี่องศาที่สูงกว่าตัวคนเล็กน้อยข้างนอกถูกคนทำลาย มีหินก้อนใหญ่ถล่มลงมาของเต็มไปหมด ถึงแม้หลี่จวินจะมีความสามารถล้ำฟ้าเพียงใด แต่หากไม่ใช้เวลาอย่างน้อยถึงแปดวันสิบวันก็คงเปิดทางเส้นนี้ไม่ได้

หากไม่มีกินไม่มีดื่ม ไม่ต้องรอให้ถึงสิบวันพวกเขาก็คงหิวตายไปแล้ว

ภายใต้ถ้ำยอมเย็นเยือกอยู่แล้ว อีกทั้งก่อนหน้านี้นางยังแช่อยู่ในน้ำ เสื้อผ้าในตอนนั้นจึงยิ่งแนบเนื้อ หนาวจนพินกระทบกัน มู่หวนชีวิตรู้สึกที่ว่า นางคงทนได้ไม่ถึงสองวัน

อาศัยแสงไฟมองดูผนังรอบถ้ำรอบแล้วรอบเล่า มู่หวนชีวิตรู้สึก สิ้นหวังขึ้นทุกที "ข้าทำให้พี่หliasอยู่ในอันตราย" เสียงเบาหวิวแฝงความ ละอายใจ

"อาชีพอ่าเพ็งสิ้นหวัง พวกเราลองหาดู อาจจะมีทางออกอื่น" น้ำเสียงหลลจวินอ่อนโยนและสงบนิ่ง เขาหันกลับไปปรับคปไฟในมือมู่หวนชีวิต มา เริ่มคลำไปตามผนังหิน

หากที่นี้ยังมีทางออกอื่น เชื่อว่าคนนอกถ้ำนั้นคงพบมันแล้ว คง ไม่เียงคิดว่าอุดปากถ้ำอย่างนี้แล้วจะสามารถขังพวกเขาให้ตายได้

มองดูแผ่นหลังสูงใหญ่สง่างามตรงหน้าแล้ว ชั่วครู่หนึ่งมู่หวนชีวิต รู้สึกว่าตายไปเช่นนี้ก็ไมเเลว ในชาตินี้้อย่างน้อยยังมีคนที่เป็นเสมือนเทพ เช่นนี้้อยู่เป็นเพื่อนนางได้ เส้นทางในปรโลก นางก็ไม่ต้องก้าวข้ามสะพาน ไนเหอไปเพียงคนเดียว...

คลำไปหนึ่งรอบก็ไม่เจออะไร หลลจวินจึงกลับมาที่เดิมอีกครั้ง ให้ มู่หวนชีวิตยื่นออกห่างแล้ว เขาก็เดินพลั้งซัดฝ่ามือไป เสียงดังครืนหิน ก้อนใหญ่ตรงปากถ้ำพลันถูกผลักระเด็นไปไกลสามช้อ มู่หวนชีวิตรีบวิ่งไป ด้านหน้ายังคงมีหินก้อนใหญ่อุดไว้จนเต็ม ทางเสันั้นถล่ลงมา ยังมี ทางออกเสี่ยที่ใด

เห็นหลลจวินผ่อนฝ่ามือ และชุดขาวสะอาดของเขาเต็มไปด้วยฝุ่นดิน แล้ว มู่หวนชีวิตก็กอดเขาไว้จากด้านหลัง "พี่หlias...อย่าหนี้อยอีกเลย"

ไม่มีประโยชน์

หลี่จวินร่างแข็งเกร็ง เขาหันมาอย่างช้าๆ แล้วพยักหน้าทันใด
"ได้ พวกเราจุดไฟนั่งพักกันก่อน"

หาเศษไม้ที่คนก่อนหน้าเผาเหลือไว้ในถ้ำก่อกองไฟขึ้นมา หลี่จวิน
ยกหินเรียบมากก้อนหนึ่ง แล้วเรียกให้มู่หวนฉิวมานั่ง พอจับมือนางก็ต้อง
ตกใจ "ไยมืออาชีวะเย็นอย่างนี้" พอหันหน้ามา อาศัยแสงไฟ หลี่จวินจึง
พบว่าเสื้อผ้าของมู่หวนฉิวเปียกชื้น ทั้งยังถูกเกี่ยวจนขาดรุ่งริ่งแนบติดเนื้อ
"อาชีวะตกน้ำหรือ"

"ถ้าไม่ใช่เพราะมีสระน้ำเก่าแก่นั้น ข้าคงจะตกลงมาตายไปแล้ว"
ทั้งที่อยากจะหัวเราะอย่างผอนคลาย แต่พอเอ่ยปาก ฟันมู่หวนฉิวกลับ
กระทบกันไม่หยุด

"อาชีวะรีบเปลี่ยนเสื้อก่อนเถอะ" หลี่จวินพูดพลางถอดเสื้อตัวนอกยื่น
ให้นาง

เปลี่ยนเสื้อ?

มู่หวนฉิวส่ายหน้าทันที ในถ้ำไม่มีที่กำบัง ต่อให้นางไม่สนใจอย่างไร
ก็ไม่กล้าพอจะเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้าเขาได้

เห็นนางส่ายหน้า หลี่จวินก็ยัดเสื้อใต้มือนางแล้วรีบหมุนตัวไป
ปากก็พูดว่า "ในถ้ำทั้งมืดทั้งหนาว ไอ่เย็นจะแพงทะเลลูกระดุกเอาได้ อาชีวะ
รีบเปลี่ยนเถอะ"

เสื้อผ้ายังมีไอร้อนจากตัวเขาอยู่ เมื่อกุมอยู่ในมือเช่นนี้ร่างของ
มู่หวนฉิวก็รู้สึกอุ่น ทำให้นางทนไม่ไหวอยากจะคลุมไว้บนตัว มองดูเสื้อผ้า
เปียกชื้นบนตัวแล้ว นางก็เงยหน้าขึ้นมองแผ่นหลังสูงใหญ่ตรงหน้า ลังเล

สักครู่ผู้หญิงจึงเริ่มริมฝีปาก ปลดกระดุมออกทีละเม็ด...

แม้จะเป็นเพียงเสื้อตัวนอก แต่หลี่จวินตัวสูงกว่านางมาก เสื้อตัวใหญ่ใคร่ครั้งนี้สามารถห่อตัวนางได้พอดี ใช้แถบรัดเอวรัดจนแน่นแล้วผู้หญิงก็รู้สึกอบอุ่นไปทั้งตัว เห็นผมยังคงมีน้ำหยดอยู่จึงดึงปิ่นปักผมออก ปลอ่ยให้ผมดำสยายลงมาแล้วหันไปผิงไฟ จากนั้นก็พูดกับหลี่จวินที่ยังคงหันหลังให้นางว่า "ข้าเปลี่ยนเสร็จแล้ว"

หลี่จวินหมุนตัวมา มองเห็นผู้หญิงที่อยู่กลางแสงไฟก็รู้สึกตกใจท่ามกลางแสงไฟอ่อนแรงนั้น นางอยู่ในชุดยาวสีขาว ลำคอและไหล่ปลาร้าเผยให้เห็นอยู่ราวๆ ใบหน้าขาวนวลเมื่อกระทบกับไฟก็เกิดเป็นแสงสะท้อน ดูงดงามเหนือธรรมดาราวกับเป็นนางสวรรค์ ดึงดูจิตวิญญาณญาณคนได้ หลี่จวินจิตใจหวั่นไหว เขาถึงขั้นรู้สึกทึ่งว่าบางส่วนของร่างกายเกิดความเจ็บปวดขึ้นมา

"พี่หลี่เป็นอะไรหรือ" เห็นเขาตะลึงมองตนเอง ผู้หญิงจึงเอ่ยปากถาม

เดินพลงภายในไปหลายรอบ หลี่จวินจึงสะกดความรู้สึกร้อนที่เกิดขึ้นนั้นไว้ได้ เขาเอ่ยปากถามอย่างยากลำบาก "หน้าของอาชีวะ..."

"หน้าของข้าเป็นอะไรหรือ" มีเอยกขึ้นจับแก้มในทันที ผู้หญิงนึกได้ว่าก่อนหน้านี้ร่างของนางแช่อยู่ในบ่อน้ำ ยานบนใบหน้าจึงถูกชะล้างไปหมด คิดได้ว่าถูกหลี่จวินเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงแล้ว นางจึงรีบเนียนหน้าหนี เพียงชั่วครู่ก็หันหน้ากลับมา สบสายตากับหลี่จวินแล้วพูดว่า "ท่านบ่บอกว่าโฉมหน้าของข้าจะทำให้คนคิดไม่ได้ได้ง่ายจึงต้องทำให้ดำเอาไว้" คิดถึงภาพตอนที่ส่งนางหนีออกมา หม่าจู้เอ๋ออร์กี้จับดินป้ายที่ใบหน้า

ของนาง มู่หวนฉิวถึงกับพนหัวเราะออกมา

"คิดไม่ถึงว่าที่แท้อาชีพจะสวยอย่างนี้ แม้แต่ข้าก็ยังมองจนตะลึงไปเลย"

รู้จักหลี่จวินมานานถึงเพียงนี้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาชมนางโดยไม่ปิดบังเช่นนี้ แม้ฟังแล้วชวนขนลุกอยู่บ้าง แต่มู่หวนฉิวกลับไม่รู้สึกรังเกียจเท่าใด กลับรู้สึกถึงความหวานชื่นในใจ ใบหน้าก็แดงเรื่อ นางรีบก้มหน้าลงแล้วเก็บเสื้อบนพื้นขึ้นมา

"ข้าเก็บเอง"

หลี่จวินรับเสื้อไปปิดเอาน้ำออก แล้วนำไปบนก้อนหินเพื่อผิงไฟ

ทำทุกอย่างเสร็จแล้ว หลี่จวินก็ดึงตัวมู่หวนฉิวให้นั่งลงด้วยกัน "ก่อนหน้านี้คิดอยากจะพาอาชีพมาที่เขาฉีหลัง วันนี้ในที่สุดก็สมปรารถนาแล้ว แต่น่าเสียดายที่อาชีพมองไม่เห็นทิวทัศน์ข้างนอก" ห้านิ้ววางเป็นหวีค่อยๆ สางผมดำที่ยุ่งเหยิงของมู่หวนฉิว หลี่จวินมีสีหน้าสงบนิ่งอ่อนโยน แม้จะต้องตาย แต่หากสามารถอยู่กับนางเช่นนี้ ได้ฝังอยู่ในที่เดียวกันก็ถือเป็นเรื่องดงามมากแล้ว

"เขาฉีหลัง?" มู่หวนฉิวเงยหน้าขึ้น "พวกเราอยู่ที่เขาอวี้กวนมิใช่หรือ" นางจำได้ว่านางตกลงมาในถ้ำจากบนเขาอวี้กวน

"ทางที่พวกเราเดินนั้นอยู่กลางเขา จากระยะห่างและทิศทางน่าจะมาถึงเขาฉีหลังแล้ว" หลี่จวินปากพูดไปพลางมือก็มวยผมของมู่หวนฉิวไปอย่างเงอะงะ แล้วรับปิ่นในมือมู่หวนฉิวมาปักผม จากนั้นจึงหมุนตัวมู่หวนฉิวมามองสำรวจอย่างละเอียด ก่อนที่เขาจะรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง

ผมดำขลับสวยงามกลับถูกเขามวยจนดูเป็นชายก็มีใช้หญิงก็ไม่เชิง

ไปแล้ว "ข้ามวยผมเป็นแต่แบบบุรุษ" ในเสียงพูดแฝงความเสียใจบางๆ หลีจวินยื่นมือจะไปดึงปีกผมออก คิดอยากลองมวยผมให้นางใหม่ อีกครั้ง

ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเขาหวังว่าจะสามารถแต่งงานให้สวยงาม ด้วยมือตนเองได้

"ไม่ต้องแล้ว..." มู่ห้วนชีวิยื่นมือไปกอดมือของเขาไว้ "เช่นนี้ก็ดีแล้ว ข้าขอบมาก..." ลิบนิ้วสัมผัสกัน ร่างของคนทั้งสองก็สิ้นไปพร้อมกันด้วย สีตาประสานกัน ทั้งสองไม่มีใครยอมเลื่อนใบหน้าหนี หลีจวินจ้องดวงตาราวหยดน้ำของนางอย่างเสียบๆ แล้วพลิกมือมาจับมือเล็กของนางไว้ ก่อนดึงนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างช้าๆ

อิงแอบอยู่ในอ้อมกอดเขาอย่างสบายใจ หูก็ฟังเสียงหัวใจของเขาที่เต้นอย่างทรงพลัง แม้เป็นการนั่งรอให้ชีวิตค่อยๆ หมดลงไปอย่างเสียบๆ ทว่าจิตใจมู่ห้วนชีวลับรู้สึกสงบเป็นพิเศษ

อิงอิงยังไม่ตาย แค้นของนางก็ยังไม่ได้ชำระ มาจากไปเช่นนี้ออกจะน่าเสียดายอย่างมาก แต่ว่าฟังเสียงน้ำหยดในถ้ำหินแล้ว มู่ห้วนชีวิก็นึกในทันใดว่าสิ่งเหล่านั้นล้วนไม่จำเป็นอีกแล้ว เพียงแค่นอนเสียบๆ อยู่ ในอ้อมกอดใครคนหนึ่ง ตายไปพร้อมเขาอย่างช้าๆ สลายเป็นเถ้าถ่านอย่างช้าๆ ก็เป็นเรื่องที่ดงามมากเรื่องหนึ่งเช่นกัน...

ในช่วงขณะนั้นหัวใจพลันว่างเปล่า นางถึงขั้นลืมไปแล้วว่าในชาตินี้ นางยังมีศัตรูที่เกลียดเข้ากระดูกอีกหนึ่งคน...หรวนอนี้

ทั่วร่างอบอุ่น มู่ห้วนชีวิค่อยๆ เข้าสู่ความฝัน

แต่กลับถูกเสียงโธ่ทำให้ตกใจตื่น มู่ห้วนชีวิจึงลืมตาขึ้นทันใด "พี่หลี

เป็นอะไรหรือ"

"เหมือนมีควันไฟ..." หลีจวินตอบ

เหตุใดนางจึงไม่ได้กลิ่นควันไฟ

ผู้หญิงตัวชวมืดคิ้ว เงยหน้าขึ้นอยากจะมองสีหน้าของหลีจวิน
สายตาก็เลื่อนไปบนผนังด้านหลังเขา ร่างนางสิ้นกระตุกไปทันใด

หลีจวินหันหน้ามาทันที แสงไฟที่เตี้ยวมีดเดี่ยวสว่างดึงเงาร่างของ
พวกเขาทอดยาวไปบนผนังจนราวกับภูตผี นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีอะไร
เขาจึงหันหน้ากลับมาอย่างสงสัย "อาชีวะเห็นอะไรหรือ"

"ตรงนี้มีภาพวาดบนผนัง!" ผู้หญิงตัวชวมืดคิ้วขึ้นนั่ง ขึ้นไปแตะผนังถ้า

หลีจวินมองไปตามนิ้วมือของนาง เป็นจริงตามที่พูด ท่ามกลาง
แสงไฟสลัวบนผนังสลักภาพเจ้าแม่กวนอิมเอาไว้ บนหัวสวมมงกุฎมุก
มีสร้อยหยกและพลอยพันตัว มือถือกิ่งหลิวที่ใส่อยู่ในขวดสะอาด ยืนอยู่
บนฐานดอกบัวพันกลีบสีทองเปล่งประกาย ท่าทางราวกับมีชีวิต

"บนเขาฉีหลังมีถ้ำหินมากมาย ส่วนใหญ่ก็สลักภาพบนผนังเอาไว้
เช่นนี้" หลีจวินพูดจบก็เห็นผู้หญิงตัวชวมืดคิ้วขึ้นเดินไปที่ผนังหิน เขาจึงก้าวเท้า
เดินตามไป

"ก่อนหน้านี้ได้ยื่นพี่หลีพูดถึงเขาฉีหลังแห่งนี้ ข้าก็รู้สึกว่ามีบางอย่าง
ผิดปกติ" ผู้หญิงตัวชวมืดคิ้วยืนอยู่หน้าผนังแล้วพูดว่า "ตอนนี้อยู่ที่จุดที่จำได้แล้ว
ภาพบนผนังนี้ข้าเคยเห็นในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ย..." นาง
พูดพลางยื่นมือไปลูบผัดบัวก้านหนึ่งที่ยื่นออกมาจากฐานดอกบัวพันกลีบ
ใต้เท้าเจ้าแม่กวนอิม

แม่นางเว่ยเคยทำสัญลักษณ์พิเศษไว้บนผัดบัวนี้ นางคิดอย่างไรก็

ไม่เข้าใจมาตลอด ภาพในตำราวิชาปฐมเครื่องหอมตระกูลเว่ยร้างด้วยเส้น
 ดูแล้วไม่ให้ความรู้สึกพิเศษอะไร พอมาเห็นภาพสลักจริง มองดูฝักบัว
 ก้านหนึ่งที่ยื่นออกมาจากกลางฐานบัวพันกลีบที่เบ่งบาน มู่หวนชิวก็คิด
 ว่าน่าจะมีอะไรผิดปกติ แต่มองอยู่นานกลับรู้สึกว่าคุณเป็นธรรมชาติ ราวกับ
 ว่ามันควรจะวางไว้ตรงนั้น

"ที่นี่ต้องมีอะไรแน่นอน" ปากพูดบ่น มือมู่หวนชิวก็ลูบไปบนนั้น
 ไม่หยุด "เออ?" นางร้องขึ้นมาทันใด "ฝักบัวนี้ขยับได้" พอปิดนิ้วก็ได้ยินเสียง
 ดังแกร๊ก ตัวฝักบัวก็หักลงข้างล่างในทันที

กำลังขมวดคิ้วอยู่ หางตาก็เหลือบเห็นร่างของมู่หวนชิวโอนเอน
 หลีจวินจึงจับตัวนางไว้ ปากก็ตะโกนพูด "อาชิวระวัง!"

เพิ่งสิ้นเสียงพูดก็เห็นหินก้อนใหญ่ได้เท้าของคนทั้งสองแยกออก
 เผยให้เห็นปากถ้ำอันดำมืด กำลังจะเดินพลั้งเพื่อลอยขึ้นไปด้านบน หลีจวิน
 ก็เกิดความคิดในใจ กอดมู่หวนชิวแล้วพาดึงลงไปข้างล่างแทน

ลอยลงมาบนหญ้าแห้งกองหนึ่งเบาๆ มู่หวนชิวกับหลีจวินจึงเงยหน้า
 ขึ้นพร้อมกัน ได้ยินเพียงเสียงดังครืน หินก้อนใหญ่เหนือหัวค่อยๆ ปิด
 เข้าหากัน ตรงหน้ามู่หวนชิวมีตสนิทลงทันที จึงเอ่ยปากถาม "ที่นี่คือที่ใด"

"คงจะเป็นถ้ำอีกแห่งหนึ่ง ที่นี้อาจจะมีทางออก" น้ำเสียงหลีจวินแฝง
 ความยินดี เขาปล่อยตัวมู่หวนชิว แล้วยื่นมือคว้ากัลกัจุดไฟออกมา

เป็นถ้ำหินแห่งหนึ่งจริงๆ มีขนาดเล็กกว่าเมื่อครู่ครึ่งหนึ่ง รอบด้าน
 ล้วนมีกลิ่นราอับชื้น หลีจวินมือถือกัลกัจุดไฟเดินสำรวจไปทั่ว "ที่นี่ไม่มีคน
 มานานแล้ว"

"ที่นี่ยังมีเทียน..." อาศัยแสงไฟ มู่หวนชิวก็เหลือบเห็นว่าบนโต๊ะหิน

ตรงหน้าวางเทียนสีแดงยาวหนึ่งไข้วสองฝั่ง

จุดเทียนแล้ว หลี่จวินจึงดับไฟจากกัลกจุดไฟ

พอเทียนแดงสว่าง มู่หวันซิวก็พบว่าบนโต๊ะนั้นวางแผ่นป้ายสีแดงไว้ชิ้นหนึ่ง นางจึงเอ่ยปากอ่านว่า "ป้ายวิญญาณปรมาจารย์ปรงเครื่องหอมเว่ยหง"

ปรมาจารย์ปรงเครื่องหอมเว่ยหง?

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623525.html>